ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Brett_Simon-3-Dalsi_previt-Jen_to_ne_!.PDB

PDB Name: Dalsi previt ? Jen to ne !
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.4.1930
Modification Date: 22.4.1930
Last Backup Date: 22.4.1930
Modification Number: 85

SIMON BRETT

Další prevít ?
Jen to ne !

Prevítem snadno a rychle, 3. díl

Ilustroval Tony Ross

Preložil František Fröhlich

IVO ŽELEZNÝ PRAHA

Elizabeth Motleyové
(ta to pochopí)

Z anglického originálu Not Another Little Sod!,
vydaného nakladatelstvím
Victor Gollancz Limited, Wellington House,
125 Strand, London, 1997
preložil František Fröhlich.
Ilustroval Tony Ross.
Typografie Zbynek Hraba.
Vydal jako svou

tisící dvoustou sedmdesátou pátou publikaci
IŽ, s. r. o.,
Václavské námestí 36, Praha 1,
roku 1998.
Vydání první.
Odpovedná redaktorka Marie Válková.
Vytiskl FINIDR, spol. s r. o., Lipová, Ceský Tešín.

Text copyright (c) 1997 Simon Brett
Illustrations copyright (c) 1997 Tony Ross
First published by Victor Gollancz Ltd., London
Translation (c) František Fröhlich, 1998

ISBN 80-240-0274-4

Dvacátý pátý mesíc

DEN PRVNÍ

Do tretího roku života hledím se znacnou sebeduverou. Jsem mnohem vetší a vyspelejší. Mám už pozoruhodnou dávku manuálního fortelu. Umím jíst lžící - tedy když se mi zachce, ale prstíckama je to vetší sranda. Zvládnu už obycejný hrnek, nemusím už tedy cucat - ovšem zase jen když se mi zachce, a to je skoro vždycky, protože s obycejným hrnkem se dá kolem sebe nadelat mnohem vetší svincík. Dokonce už se nekdy dokážu udržet v suchu ve speciál trenkách - ale to se mi zachce málokdy.
A moje slovní zásoba už obsahuje skoro dve ste slov -, i když jazyk, do kterého aspon nekterá patrí, ješte nikdo nevymyslel.
Zkrátka a dobre jsem už docela šikovný frajer a mám spoustu vysoce vyvinutých zrucností. No, a jak že tech zrucností hodlám ve tretím roce života využít?
Správne, uhodli jste. Hodlám jich využít k vznešenému svému cíli, nakonec už jsem mu prece venoval první dva roky života totiž delat rodicum ze života peklo.
I když tedy musím uznat, že se nekdy dokonce oba i dost snaží. Tak treba dneska usporádali oslavu, mám prece, jak jste se snad dovtípili, narozeniny. Oba si na to vzali odpoledne volno z práce, a to už je co ríct. Rozjeli to fakt ve velkém - fury dortíku, pudinku, cipsu atakdál. A hora pytlíku s cukrlátkama pro me.
Senzace, ríkal jsem si. Konecne mi rodicové poskytují životní styl, jaký si zasloužím.
Jo, houby: pozvali spoustu dalších batolat a o ty dobroty jsme se meli všichni prosím podelit! Dokonce pozvali i to nejodpornejší stvorení, co znám - to einsteine, co se narodilo tak zhruba ve stejnou dobu jako já a od té doby me dohání k šílenství, protože každého stádia vývojového pokroku dosahuje o mesíce drív, než me vubec neco takového napadne.
Tak jsem se aspon postaral, aby si einsteine dneska cestou domu z ubrecených ocí hezky pestickama utíralo rozpatlanou šlehacku a želé.
A nejhorší bylo, že moji rodice všecky ty pytlíky s cukrlátkama rozdali tem ostatním batolatum! Mne zustal jeden jediný! Mne budou vykládat neco o hamounství!
Až budu príšte slavit narozeniny, sestavím si seznam hostu sám. Nebude na nem nikdo jiný.
No, ale fakt je, že clovek takhle zase dostane víc dárku. Všichni ti batolecí hosti mi neco prinesli.
Jo, mimochodem, koncem minulého roku vyrukovali moji rodicové s takovou vecí - no, je to asi jejich predstava dobrého fóru: že prý snad jako budou mít další mimino. S uspokojením mužu konstatovat, že jsem o tomhle nesmyslu od té doby neslyšel ani slovo. Žádné Nové Mimino se nekoná.

HLAS Z LUNA
Tak tomu never slunícko.

Já teda rozhodne existuju. A jak, to bys koukal.
Je to tady ovšem dost zvláštní. Je tu tma. A tak divne to tu jako šplouchá... Ale poslouchej, ne aby se nekdo snad pokoušel me ignorovat, protože já jsem tady na sto procent.
Prosím, možná že zatím merím dva centimetry a dve desetinky. A možná že ješte porád vypadám spíš jako pulec než jako mimino, ale teda rozhodne existuju a hezky si hlídám, co se tam venku deje.
Vyvíjím se neuveritelnou rychlostí. Je to jen pár dní, co jsem získal - nosní dírky, prosím! Joj! To je tedy gól! Ješte si do nich nemužu nic strkat, ale jednoho dne ta chvíle prijde. Aspon se mám na co tešit.
Takže ne abyste zapomneli - já jsem zárodek s názorem. Tohle není žádné luno pustých skal, tady roste clovek!

DEN DRUHÝ

To je tedy k nevíre, jak jsou ti dva drzí! Domníval jsem se, že jsem svým vcerejším chováním dal dostatecne jasne najevo, co si o téhle veci myslím, a presto me dneska odpoledne spakovali a odvezli na oslavu narozenin einsteinete! (Nejen že me krivák jeden šplhounská vecne predhání ve vývinu, ale k tomu ješte je o den mladší než já.)
Ješte že byla po ruce stejná munice, takže jsem se postaral, aby si einsteine z ubrecených ocí hezky pestickama utíralo rozpatlanou šlehacku a želé.
Táta odešel z práce drív a cestou domu me vyzvedl. Když jsme odcházeli, dostal jsem pytlík cukrlátek, a On si zažertoval s mou hostitelkou. Prý: "Nemel bych vzít taky jeden pro to Nové Mimino, až se dostaví...?"
Jestli teda chtejí dál v jednom kuse mlít o tom Novém Miminu, prosím, je to jejich vec. Mne je to fuk. Zatím jsem z toho vytrískal dva pytlíky cukrlátek.

DEN CTVRTÝ

Sobota. Dneska jsem mel takový menší spor s mámou. Jádrem problému byla logika, a to holt nikdy nebyla zrovna Její silná stránka.
Šlo o moje gumové holínky. Ona chtela, abych si nejdrív natáhl ponožky a pak si obul holínky. Já jsem si zase chtel nejdrív obout holínky a pak zkusit, jestli by mi Ona pres ne dokázala natáhnout ponožky.
Preli jsme se o tom asi tak hodinu. Mne to docela vyhovovalo - v rafinované debatní reži já se prímo vyžívám -, zato Jí to zrejme žádné velké potešení nedelalo. Jeden za druhým vymýšlela takové argumenty, jako že si ty ponožky zmácím nebo že si v holínkách odru nožicky. Takže Jí jako vždy unikalo to podstatné - totiž že to, co navrhuju já, by byla mnohem vetší SRANDA.
Nakonec pronesla, tónem, který se podle mé zkušenosti ponekud blížil stavu bezvýchodného vzteku: "Já vím, v cem je ta potíž s tebou. Procházíš zrovna obdobím palicatosti dvouletých."
Tak tenhle výraz jsem ješte neslyšel. Ale jestli se domnívá, že procházím obdobím palicatosti dvouletých, tak si musím dát pozor, abych to nejak nezanedbal. No reknete, prece Ji nezklamu.

DEN DESÁTÝ

Moje dny se ustálily v jakémsi pravidelném rytmu. Ona chodí ješte porád do práce. Vyvíjím sice nekonecnou snahu, aby pochopila, že to nemá delat, že tím zrazuje Své povinnosti vuci mne a že by našla daleko lepší životní náplň, kdyby delala to, co delat má - byla hezky doma, hovela každickému mému rozmaru a s žasnoucí radostí zaznamenávala každický sebemenší pokrok v mém vývinu. Jenomže poslechne me Ona? Ani nápad.
Takže v dusledku toho jsem v pracovních dnech od rána do vecera v péci pomocnice v domácnosti, které soukrome ríkám Obluda. Je to mladice neobdarená ani krásou ani prehnane vysokou inteligencí. Byl by to celkem vzato dost truchlivý prípad strevovité nány, kdyby ovšem nemela neco, co jí závidí veškerý civilizovaný svet. Dostalo se jí té neskonalé pocty, že se smí starat o mou malickost.

DEN DVANÁCTÝ

Takže já ted mám svou zcela soukromou, flotacní nádrž - náramne hogo, fogo. Ano, všude kolem sebe mám samou plodovou vodu a v té se mužu cachtat sem a tam... sem a tam...
Vyložený luxus.
Sem a tam... sem a tam...
Tedy pozor, zase tak moc zajímavé to není. Luno pustých skal to teda není, ale že by tady bylo k videní nejak o moc víc, to zase ne. Rozumíte, mám už úplne vyvinuté oci, jenže jak mám vedet, jestli fungujou nebo ne, když se porád jen cachtám ve tmách.
No, tak si tu nudu snad mužu aspon trochu zpestrit nejakými nárocnejšími pohyby. Moje výlucne soukromé synchronizované plavací cviky, to by bylo docela dobré. Co takhle nejaký obzvlášt komplikovaný premet vzad, nebo - No tohle! Práve jsem si neceho povšiml. Myslel jsem, že se tady vznáším zcela svobodne, a ted koukám, že ne. Jsem tady uvázaný takovým tím lanem, nebo co to je. Hmm, tak to mi bude trochu omezovat styl, až dojde na plodovodní

aerobik.
No co, nevadí... Stejne s tím nemužu nic delat.
Tak se do toho zase dáme. Sem a tam... sem a tam...

DEN ŠESTNÁCTÝ

Sem a tam... sem a tam...
Je to ale otrava.
Sem a tam... sem a tam...
Co si takhle kopnout do strany, treba me nekdo uslyší a prijde a pustí me ven...
Ráz - dva - tri. A kop ho!
A nic. Ani n. On to asi nikdo neslyšel a necítil. Rozumíte, jsem totiž ješte moc malý. Rostu, to je fakt, ale zatím porád ješte merím jen šest a pul centáku. Tak to tedy moc úctyhodná délka není, co? Ulovit me treba rybár hodí me urcite zpátky.
Sem a tam... sem a tam...

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

Dneska si se mnou prišlo hrát další batole. Jestli se vám snad zdá, že to byla nejaká velká spolecenská událost, tak teda nebyla. Je to jen takový strídackový systém a vymyslely ho Obluda a ješte jedna pomocnice v domácnosti, aby si vždycky jedna mohla jít nakoupit.
Tohle druhé batole nemužu ani cítit, kterýžto cit on zrejme opetuje. Ríkám mu Ubrecenec, protože ho dokážu kdykoliv rozbrecet.
Prosím, klidne si myslete, že jsem staromódní, ale není nad citlive a presne vražený prst do oka. Ješte nikdy nezklamal, Ubrecenec se pokaždé spolehlive rozerve.

DEN DVACÁTÝ CTVRTÝ

Pro rodice platí jedno základní pravidlo: úplne nejradši ze všeho si sami na sebe pletou bic. Bic na vlastní záda má pro rodice stejnou pritažlivost jako kolmý útes pro prumerného lumíka.
Tak si vemte treba jídlo. Já jsem ted tedy neobycejne vybíravý. A kdo za to muže? Jen a jen Ona. Je to jen další dokonalý príklad Syndromu Na Sebe Upleteného Bice.
Viníkem je sortiment potravy, kterou mi dávají. Jakmile dosáhne mimino stádia pevné stravy, je ochotné jíst cokoliv, pokud mu to zrovna nerozežírá ústní dutinku.
No, a pritom to jídlo, co nám dávají - aspon tady v Británii - je úplne bez chuti, jako by ho namíchal šéfporadce Blairových nových labouristu pro oblast masových médií. Vetšina toho, co jsem za poslední rok snedl, pocházela z takových tech sklenicek nebo pikslicek s názvy jako nejaká dvouaktová fraška - skopové s hráškem, kure s rajcaty, ledvinky se špenátem a podobne. A jak jsem už poznamenal v jednom ze svých predešlých del *), má to všechno naprosto stejnou chut - presne jako rozcvanhaný papundekl.
A potíž je v tom, že když se v jednom kuse cpete rozcvanhaným papundeklem, otupí vám to vzácné chutové bunky. Ty ochabnou a zleniví, a ocitnou se ve stavu akutního šoku, když clovek najednou pozre neco, co má CHUT.
Takže když se Ona, poslušna pokynu v jakési príručce pro zacínající matky, dneska vecer pokusila predstavit mým oslabeným chutovým bunkám cosi ponekud exotictejšího, dostalo se pokrmu nekompromisního odmítnutí.
Co to bylo, tak docela jiste nevím. Neco, co zrovna jedli sami, neco mírne koreneného, neco po cem se asi budu moct utlouct, až ze me bude študentík a budu poprvé v živote pryc z domova nekde na koleji.
Jenže moje chutové bunky, prejemnelé nepretržitým prísunem rozcvanhaného papundeklu, si za nic na svete nebyly s to najednou poradit se zcela neznámým zážitkem jídla, které OPRAVDU MELO NEJAKOU CHUT.
Svou nespokojenost jsem vyjádril obvyklým zpusobem, totiž tak, že jsem misku jediným pohybem smetl z vysoké židlicky. Obdaren štestím, jaké cloveku preje, jen když je opravdu porádne rozjetý, jsem uvidel, jak miska, elegantne obrácená dnem vzhuru, pristává kocce rovnou na hlave.
Je mi líto, mami. Tvé nadeje, že když se budeš rídit pokyny z príručky, podarí se ti "do stravy vašeho detátka postupne zavádet nové chute, až už váš chlapecek nebo holcicka bude papat všechno, co jedí ostatní clenové rodiny", jsou bohužel odsouzeny k nezdaru. Kdepak, ješte dlouhou radu let mi budeš muset vyvarovat speciální jídélka. Juj, ten pocit moci!

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Tak jsem se rozhodl, z ceho se bude nadále skládat muj jídelnícek. Bude to výlucne sajrajt z mrazáku: rybí prsty, hamburgry, predsmažené hranolky a takové veci. A nikdy nic, co by jen zdaleka pripomínalo zelenou barvu. Nic, co by se treba jen vzdálene podobalo cerstvé zelenine. Brrr, ani nápad.

Ne že by mi nejaké urcité jídlo snad chutnalo víc než jiné. Tohle je totiž boj o moc, a já musím podmínky vzájemného souperení vymezit naprosto jasne.
Rovnež potrebuju nejakou ríznou odpoved na takové ty licomerné recicky, co Ji porád slyším opakovat, když se baví s temi svými kámoškami. Co vždycky zacínají takhle: "Žádné moje díte nebude smet..."
"Žádné moje díte se nebude smet cpát predsmaženými hranolky."
"Žádné moje díte nebude smet mlsat sladkosti mezi jídly."
Víte, jaká je to rozkoš, nadelit Jí za ty reci zasloužený trest? Cha, Její díte bude narkoman závislý na polotovarových sajrajtech, a to jí porádne sníží rating v sousedství.
Ale stejne nevím, na co si porád stežuje. Až na docela kratické období, kdy jsem jedl jen bramburky a mandarinky, prokazuju prece na fronte jídla a vybíravosti vzácnou zdrženlivost. Moje máma proste neví, jakou má kliku.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Hmm, škoda, že Ji zatím ješte nemužu shodit na další fronte, s Její oblíbenou písnickou: "Žádné moje díte nebude smet kourit." Jednak v baráku proste fakt není ani cigareta, a jednak si nejsem jist, že bych si temi svými krátkými prstícky dokázal poradit se zapalovacem.
No nic, žádná starost, však prijde den.

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Sem a tam... sem a tam...
Tedy zacínám už se ale opravdu závažne nudit.
Že bych zkusil neco jiného...?
Tam a sem... tam a sem...

DEN TRICÁTÝ PRVNÍ

Obluda se dneska dopustila neceho neodpustitelného. Vyhodila Muchlácka!
Muchlácek - asi bych to mel prece jen vysvetlit - je muchlovací žába. Vlastne ne, to není presné. Muchlácek byl muchlovací žába.
Dostal jsem ho od jedné Její prítelkyne... myslím, že to bylo o predminulých Vánocích. Tenkrát jsem ho ignoroval. Byly to první Vánoce v mém živote a já jsem se tváril, že daleko víc než dárky me zajímá vánocní papír - no, Jim to pripadalo zábavné.
Ale o nejaký ten mesíc pozdeji nemohla máma zrovna najít nic, co by aspon na tricet vterin upoutalo mou pozornost, v zoufalství naslepo hrábla na dno skríne s hrackami a vytáhla Muchlácka.
No, ješte chvíli jsem trošku symbolicky vrískal, abych dal najevo, že tak snadno me zase rohlíkem neopije, ale ve skutecnosti se mi predstava, že si budu hrát s muchlovací žábou, docela zamlouvala.
A dalších nekolik mesícu jsem se tváril, že mi Muchlácek ohromne prirost k srdci. V jednom kuse jsem ho tahal všude s sebou a málem jsem zboural barák, když se me náhodou pokusili vecer uložit bez neho. Ve skutecnosti mi byl volný kolem krku kdo by si taky prosím vás vytvoril nejaký extra citový vztah ke kusu vycpaného hadru - jelikož jsem však pochopil, že mi Muchlácek nabízí spoustu užitecných príležitostí, jak rodice dohánet k šílenství, predstíral jsem vesele dál.
V podstate prevzal Muchlácek žezlo po mém imaginárním kamarádovi Pínovi. Takový imaginární kamarád je docela príma vec, tedy svým zpusobem, ale clovek se hrozne namluví. Ríct treba: "Na tu židli si nesedej, to je Pínova židle," je dost drina, a s Muchláckem jsem nikdy nemusel ríct ani slovo. Když sedí Muchlácek na židli, je snad každému jasné, že to musí být Muchláckova židle. Takže jsem si šetril dech a jen jsem si moh urvat hlavu, když si nekdo na Muchlácka sedl nebo se ho pokusil nekam premístit.
Nikdo jiný se ho nesmel ani dotknout, zato já jsem Muchlácka podroboval nejruznejším zpusobum ponižujícího zacházení. Kam jsem se hnul, tam jsem ho tahal za sebou na špagáte. Drahnou cást dne jsem trávil tím, že jsem ho oslintával a prežvykoval. Delal jsem na neho cí, delal jsem na neho e-e, blinkal jsem na neho. Vtíral jsem do neho jídlo, písek a bláto. Házel jsem ho do záchodu. (Jednou ho ucpal a Naši museli povolat instalatéra. Potešení nebylo na Jejich strane.) Vyhazoval jsem ho z golfácku do každé louže, kolem které me náhodou zrovna vezli. A jakmile se naskytla príležitost, mrsknul jsem jím kocce do misky na žrádlo.
Jenže taková žába na muchlání nebývá konstruována na trvanlivou výdrž, a moje zacházení Muchlácka rychle uvedlo do príšerného stavu. Ten se ješte vystupnoval tím, že trávil znacnou cást života v pracce a zbytek casu u me v puse.
Máma je totiž v neustálém stavu neurotické hruzy z BACILU.
"Ježiš né!" kricí každou chvíli. "Nestrkej to do pusy! Nevíš, kde se to válelo!"
To je samozrejme nesmysl. Vím naprosto presne, kde se to válelo. Vždyt jsem to tam vlastnorucne pohodil.
No, takže prodelávat osm mesícu celý jeden program pracky aspon jednou denne, to rozhodne prumerné muchlovací žábe zrovna dvakrát neprospeje.
Takže Muchlácek zacal postupne pricházet o vycpávku, a jak jsem ho mesíc po mesíci žvýkal a ocucával, pomalu

splaskával jako píchnutá vzduchová matracka. A když ho ted položím na zem, vypadá jako neco prejetého na dálnici.
Ale myslíte, že mi tahle telesná zkáza nejak bránila, abych nadále predvádel, jak - na oko - tenhle ušmudlaný hadr miluju? Kdepak, byl jsem Muchláckovi cím dál vernejší.
Dneska jsme tedy s Obludou vyrazili na nákup a já jsem si dal záležet, abych behem celé expedice držel Muchlácka pritisklého k srdci.
Krize nastala na zpátecní ceste. Byl jsem mimo kocárek, poslední kousek cesty domu jsem šel pešky (to ted pravidelne delám, když se mi zachce). A na chodníku, kousícek od našeho domu, jsme narazili na ohromnou hromadu cerstvého psího e-e.
No, co myslíte, že jsem asi tak udelal? Jiste.
Muchláckem jsem se strefil presne doprostred, a ješte jsem ho do toho botickou peclive zašlápl.
Takže nejen Muchlácek, ale i boticka v tom byli - no, až po krk.
Obluda bleskove vyrazila, aby me od toho odvlekla, já ztratil rovnováhu a skecnul jsem do toho taky. Psí e-e jsem mel rozmazané po celé kombinéze.
A pak, když me prevlíkla a vymydlila, dopustila se Obluda toho neodpustitelného cinu.
Muchlácka vzala takovými temi drevenými klištkami jako na okurky a prohlásila: "Tak z tohohle už ty BACILY nikdy nedostaneme. Tak se s Muchláckem hezky rozluc. Bohužel, nesu ho rovnou do popelnice." A to taky udelala.
Ješte horší ovšem bylo, že dneska je den, kdy u nás popelári vyvážejí odpadky.
Zbytek odpoledne jsem prorval.
Tedy ne že by mi na tom zase tolik záleželo, ale já jak vidím dobrou príležitost ztropit kolem neceho pekný povyk, tak se jí hned tak nevzdám.
Když prišla domu z práce Ona, oznámila Jí Obluda, co se stalo. Teda musím zase uznat, že máma zavrtela hlavou a vzdechla: "No, to nevím, jestli jste udelala dobre. Muchlácek je pro Malého ohromne podstatný."
Byl jsem k neutešení. Prorval jsem celý vecer.
Prorval jsem celou noc.
A žalostné nárky jsem pravidelne prokládal jediným slovem: "Muchlácet! Muchlácet! Muchlácet!"
Srdce z kamene by to bývalo zlomilo.

Dvacátý šestý mesíc

DEN TRETÍ

Postaral jsem se, aby se v noci nevyspali.
A postaral jsem se, aby Obluda ve dne nemela chvíli klid. Bylo treba donutit ji, aby si uvedomila, jak vpravde obludný zlocin spáchala, když vyhodila Muchlácka.
Mohu se vší skromností prohlásit, že moje námaha se setkala s naprostým úspechem. Obluda není zrovna tvor proslulý citlivostí, ale já jsem ji dneska prinutil, aby si pripadala jako stvorení na evolucním žebrícku nedosahující ani úrovne cervu, slimáku, dealeru s plastikovými okny a politiku.
Pak prišla máma z práce, tak jsem honem i Ji dohnal k mohutným výcitkám svedomí.
No, aspon projevila snahu. Prinesla mi dárecek. Zbrusu novou muchlovací žábu, vyvedenou ve veselých barvách, úplne stejnou jako Muchlácek - než jsem ho zacal zpracovávat já.
Nejdrív ze všeho jsem si rek, júú, ale to je docela pekné. Mnohem lepší než ten smradlavý hadr, co celé mesíce tahám po svete. Málem už jsem se po tom natáhl, že si to teda vezmu, ale pak ve mne prece jen zvítezil zdravý rozum.
Ne, tahleta nová muchlovací žába, to prece není muj Muchlácek! Hnusí se mi! Jak si dovolujou odbýt me nejakým masove vyrobeným a bežným Muchláckem! Nesmí me soudit podle Sebe! Ne, prosím, já nejsem prelétavý jako Ona. Já chci svého vlastního Muchlácka!
Tak jsem pro zmenu prorval celý další vecer.
A pokracoval jsem dlouho do noci a málem každý vzlyk jsem pro jistotu zvýraznil srdceryvným výkrikem: "Muchlácet! Muchlácet! Muchlácet!"

DEN CTVRTÝ

Asi ve ctyri ráno - rval jsem vesele dál - jsem Je uslyšel, jak spolu mluví v ložnici. Tedy, mluví? Spíš jako by se hádali.
Ona se snažila Ho premluvit, aby neco udelal, a On namítal, že je unavený a že nechce.
Jo, tak tohle bylo docela zajímavé. V rozhovorech tohohle typu to totiž bývá presne naopak.
Nakonec tam propukl rozruch, ozývaly se jakési zurivé zvuky a já jsem usoudil, že On leze z postele a obléká se. Pak oddusal dolu, vybehl z domu, práskl za sebou dvermi a zarval: "Muchlácek pitomá! Já jsem dospelý clovek. Co se já

mám co trmácet do horoucích pekel kvuli nejaké pitomé žábe!"
Jelikož se zdálo, že se kolem Muchlácka konecne neco deje, dovolil jsem si blažene zdrímnout...
... a vzbudil jsem se až v pul jedenácté...
... a ke svému velkému prekvapení jsem zjistil, že Ona je ješte doma. Zavolala do práce, že neprijde, a Oblude dala volno.
"Rekla jsem si, že pockám, až se vrátí tatka," prohodila.
Bylo mi to divné, ale nestežoval jsem si. Celý den se bude starat jen o me - presne tohle mela delat celou dobu, místo aby se marne pokoušela pokracovat v profesionální dráze tam, kde ji prerušila.
Tak jsem se postaral, aby mela celý den co delat. Fakt to vypadalo, že je dost utahaná, a delalo Jí potíže se shýbat a lézt po podlaze, když ted po svete tahá takovou tíhu.
Muže si za to sama. Mela by najet na nejakou redukcní dietu. Ve ctyri odpoledne se konecne objevil On. Cekali jsme na neho celý den, ale stálo to za to.
Byl celý zmazaný, ovešený útržky a úlomky svinstva a smrdel jako mestská skládka.
A v ruce držel... Muchlácka.
Zmazaného, páchnoucího, odporného, ješte porád olepeného psími e-e, ale nade vší pochybnost Muchlácka pravého a puvodního.
"No ne, podívej se," vrkala Ona. "Táta byl až na mestské skládce a našel ti Muchlácka! Vidíš, jak na tebe táta myslí a jak se stará, to je ale hodný táta, vid?"
Teda podle výrazu Jeho tváre to tak zrovna moc nevypadalo.
Neco zareptal a trpitelsky se šel vykoupat, no a Muchlácka strcili rovnou do pracky. Jeden celý prací program a nato hodinu v sušicce - a už oba rodicové prikráceli do obýváku, koukal jsem se tam totiž na televizi, a v rukou ke mne natahovali bezbarvý žabí tvar.
"Podívej se," volala Ona. "Prinesli jsme ti zase tvého Muchlácka, vid? Tak co tomu ríkáš?"
Co jsem moh ríct. Celý vecer jsem Muchlácka ignoroval.

DEN PÁTÝ

Celý den jsem se o Muchláckovi ani nezmínil.

DEN ŠESTÝ

A dneska taky ne. Spát jsem šel bez neho a žádný povyk jsem neztropil.

DEN SEDMÝ

Dneska zase o Muchláckovi ani slovo. Zaslechl jsem Ji jak Mu povídá: "Tak já myslím, že celá tahle aféra, jak se ztratil Muchlácek, Malého možná z té závislosti vylécila. Prece jenom roste. Už nepotrebuje hracku na utešování."
Že ne?

DEN OSMÝ

Dneska jsme se chystali na návštevu k Jejím rodicum. To obycejne zpusobí neco drobných problému mezi Ním a Jí. Její rodice náramne rajtují na dochvilnosti, a táta má spíš sklon si takovými vecmi moc hlavu nelámat. Takže Ona vždycky zacne panikarit, že prijdou pozde.
A oba pokaždé zpanikarí z hruzy, jak se budu chovat já. Když jsem u babicky a dedecka, prestávám totiž být normální díte a stává se ze me jakási názorná pomucka ve vytrvalostním sporu mezi mou mámou a Její mámou ve veci ruzných prístupu k výchove dítete a péci o nej. Zrovna v tuhle chvíli se bojištem stal problém navykání na záchod.
Její matka patrí do gestapácké školy navykání na záchod a domnívá se, že už mám být dávno z plenek venku. Moje máma už me celkem vzato dovedla pres den k docela slušné pravidelnosti se speciál trenkami a tento úspech považuje za ospravedlnení svého liberálnejšího prístupu. Ale napetí kolem téhle problematiky trvá.
No nic, kampan pred odjezdem probíhala dneska celkem hladce. Rodice shromáždili všecko, co potrebujou. (Tedy valnou vetšinu z toho potrebuju pochopitelne JÁ. Stehovat po vlastech britských veškerou mou výbavu je úkol, proti kterému týlová príprava války v Zálivu je úkol pro jednoho oficíra s prstem v nose.) Podarilo se Jim me navlíct do všech vrstev, které ve studeném rocním období jsou zrejme nutné. Poradili si i s mým náhlým práním udelat e-e zrovna ve chvíli, kdy jsme meli vyrazit. Dokonce se neprestali ovládat, ani když se ukázalo, že to byl falešný poplach a já udelal jen cíí.
A ješte se jim podarilo vyrazit bohate vcas, aby u babicky a dedecka byli presne v domluvenou chvíli.
Pockal jsem si, až jsme byli na ceste nejakých dvacet minut, a pak jsem to spustil. Zcistajasna: "Ci Muchlácta!" zarval jsem. Ci Muchlácta!"
"Tak to si hezky trhni nohou, Muchlácek nebude!" del táta, jak mu z toho napetí ujely nervy.
"Ci Muchlácta! Ci Muchlácta!"

Vydrželi to jen pet minut. Presne jak jsem predpokládal, zacala máma pocítat, co Jim to vynese. Mají radši prijet vcas a riskovat, že se budu celý den chovat jako opravdový Prevít, protože nemám Muchlácka? Nebo to zabalit, vrátit se domu pro Muchlácka, a tak me zpacifikovat a pak už nejak spolknout ty jedovaté pohledy a poznámky vyvolané skutecností, že prijedeme pozde?
Obrátili to a jeli jsme pro Muchlácka.
Tváril jsem se na vrcholu blaha, že ho mám zpátky, a celou cestu až k babicce a dedeckovi jsem ani nemuk.
Pak jsme tedy dorazili, Její matka metala jedovaté pohledy a moje máma se omlouvala, a tak jsem si rek, že je nejvyšší cas jim pripomenout, kdo to tady má na povel.
A vyrobil jsem do speciál trenek obrovitánské e-e.
Takže se hned zase rozjel spor o navykání na záchod a vesele doutnal celý den.
A abych atmosféru rodinné pohody ješte trochu obohatil, choval jsem se opravdu jako ten nejhorší Prevít.

DEN DEVÁTÝ

Aspon tady má clovek spoustu casu na premýšlení. Casto si tak ríkám, kdo to vlastne asi tak je, ten kempinkový príves, co me tahá po svete...
Docela by se mi líbilo narodit se do královské rodiny...
Teda rozhodne hodlám mít zazobané rodice. Narodit se jako prachác dává cloveku ohromnou výhodu proti té ostatní chátre tam venku.

DEN CTRNÁCTÝ

Dneska snežilo. Já už jsem sice tu vecicku videl, ale loni jsem ješte nebyl tak vyvinutý, abych toho mohl náležite využít.
Takže letos mám dojem, že by s tím mohla být docela sranda!
Opet se dostavil Ubrecenec. Tak jsem ho povalil a tak trochu jsem mu do snehu zamácknul ksichtík. Jak jinak, okamžite se rozbrecel.
Výstižnejší prezdívku by si nikdo vymyslet nedokázal.

DEN PATNÁCTÝ

Byl víkend, a tak se nemeli na co vymlouvat, aby me nemuseli vzít ven na sníh. Teda, ríkám "Oni", ale ve skutecnosti to dostal na krk On. Ona ješte porád delá ty pitomé fóry, jako že je jí po ránu špatne.
Takže prohlásila, že je jí zle a že nechápe, proc by me ven na sníh nemoh vzít On. K Vánocum jsem dostal takové minisánky, tak na tech že me jako muže tahat. "Víš, jak magický zážitek pro ne sníh je, když jsou takhle malí," zašmajchlovala hláskem.
Jeho výraz dával dostatecne najevo, že slovo "magický" by v tuto chvíli o snehu asi zrovna nepoužil. A rek bych, že o mne by tohle slovo spíš taky nepoužil. Nasupene jak hrom me tedy zacal oblíkat do tech arktických podmínek panujících venku.
No, a oblékání je ovšem odjakživa jedna z nejlepších každodenních príležitostí k naprosto príšerným vylomeninám, a možnosti jsou ješte daleko bohatší, když je venku sníh. Protože do snehu potrebuje jeden furu vrstev nejruznejších textilií.
Každá vrstva je pak další príležitostí pro Trápení Rodice. Jak dneska ráno zjistil i On.
V poslední dobe jsem ješte dále zdokonalil svou vlastní techniku, jak pri oblékání dohánet rodice k šílenství. Pred pul rokem jsem jenom vrískal a nasazoval nejruznejší, lec predvídatelné telesné techniky. Jmenovite:

1. Zaujmout pozici Hvezdice (podrobný popis techniky viz Prevítem snadno a rychle *).
2. Zajistit, aby bez ohledu na to, co vám zrovna navlíkají, ruce lezly do der pro hlavu nebo nohy, a nohy lezly do der pro ruce nebo hlavu. Hlavy pak lezou kamkoli, jde jen o to, aby nadelaly co nejvíc potíží.
3. Náhle nechat všechny oudy ochabnout, aby byly jako varené špagety, takže se nedají nacpat do der pro ruce, nohy atd.
4. Všechny oudy okamžite rvát ven z jakýchkoli der pro ruce, nohy atd., kam se v dusledku nepozornosti náhodou nechaly narvat.

Fungovalo to vždycky docela uspokojive, ale byl to primitivní cajícek proti tomu, co delám ted. Rozdíl je totiž v tom, že ted umím mluvit.
Rád bych tedy na tomto míste pripomnel tem z vás, kterí je snad zapomneli, slova moudrosti z mé predešlé knihy (a doufám, že se dostatecne stydíte, je-li tomu skutecne tak), a to, že nejcennejší výrazy ve stretnutích s rodici jsou: "Já pomužu!" a "Já sám!"
Tato jednoduchá slovícka je dokážou totálne odrovnat. Dva roky se tady totiž snaží vycepovat vás, abyste si všecko delali sami. "No tak, prece si umíš oblíknout vesticku sám, ne?" "No tak, prece si to umíš podat sám, ne?" "No tak, prece mamince tatínkovi pomužeš, ne?"

Takže když jim konecne poskytnete, po cem už tak dlouho prahnou, nemusíte své chování menit ani za mák. Mužete být presne tak rozervaný, palicatý a nesnesitelný jako drív. Jenže ted at už deláte co chcete, nasadíte na tváricku výraz zaujaté vážnosti a opakujete znovu a znovu: "Já pomužu!" a "Já sám!"
Rodice nebudou dlouho mít jinou možnost než verit, že se opravdu snažíte co nejochotneji pomáhat. Mají nactené nejruznejší príruckу o péci o díte a vedí, že vám nejaký cas bude trvat, než si upevníte a plne rozvinete motorické dovednosti. Vedí, že vám musí poskytnout dost casu na zkoušky a omyly. A vedí, že se musejí vyzbrojit trpelivostí a dát vám možnost, abyste si na všecko prišli sami.
A dohání je to k naprostému šílenství! Hihi!
Tak treba dneska ráno jsem predvedl patrne zatím nejdokonalejší ukázku techto nových metod, a mé úsilí z Neho udelalo mektající a blábolivou trosku (tedy ješte víc než obvykle).
Nejdrív bych vám rád nastínil, do kolika vrstev ošacení me musel navlíct, než me mohl vzít ven na sníh. Takže trenky speciál a tílko, dále triko, dve vesticky, vlnené puncocháce, kalhoty s laclem, nepromokavá kombinéza na zip, kulich, rukavice, dvoje ponožky... no a gumové holínky.
A to si pište, že díky mému cílevedomému soustredení ani jeden kus odevu nepredstavoval snadné vítezství. Nadrel se, než me do neho nastrkal. Ale pozor, já se neustále snažil pomáhat. "Já pomužu!" mlel jsem. "Já sám!" Cítil jsem, jak jeho zurivost vybublává výš a výš a každý muj nemotorný pokus ji privádí blíž k bodu varu.
Jenže vedel, že s tím nehne. Já se totiž snažil ze všech sil. Pokoušel jsem se udelat si všecko sám. Pro me to všecko prosím byla soucást procesu ucení.
A kdyby udelal to, co mi bylo jasné, že zoufale udelat touží kdyby me drapnul, do nejakého toho kusu šatstva me narval a zarval: "Proboha! Pust me k tomu, ty moulo!"... No, to by ovšem na dlouhé a dlouhé mesíce taky mohl zarazit muj slibný rozvoj, že?
Nejakým zázrakem se mu to nakonec podarilo, ovládl se, jeden mucivý kus šatstva po druhém, a nakonec me do té hromady svršku nacpal. Když byl hotov, vypadal jsem jako dukladne izolovaná nádrž na teplou vodu nahore s kulichem.
A pak došlo na holínky.
Jó, holínky... Celá knížka by se dala napsat o holínkách a o možnostech, jaké poskytují Prevítum k cuchání nervu cteného rodicovstva.
V konstrukci takové skromné holínky je jakási prirozená krása. Je to v té polopevnosti, v tom ohybu mezi nohou a chodidlem a v tom, jak detská nožicka obalená tlustými ponožkami do ní ne a ne vklouznout.
Natáhnout malické holínky i na nožicku nehybnou by bylo dost obtížné, ale když ješte k tomu takový Previt roztahuje a zase stahuje prstíky na nohou a strídave je ohýbá a zase natahuje a pritom neustále se smrtelnou vážností breptá: "Já pomužu!" a "Já sám!", je to úkol témer nadlidský.
Je to nádhera. Tech variací, co mužete rozehrát. Zacnete tím, že strcíte pravou nohu do levé a levou do pravé. To se urovná, nacež si je okamžite pokusíte obout predkem dozadu. Když už je ta správná noha správne nasmerovaná do správné holínky, mužete ji tam násilne narvat, takže se zablokuje tak zhruba v polovine. Pak se pokusíte udelat pár kroku: holínky se pritom plácají do stran jako tulení ploutve. (Je docela snadné - a je to výborný nápad - v tuhle chvíli sebou praštit a uhodit se o neco do hlavy. Porádný záchvat jekotu potlacovanou rodicovskou zurivost náležite vystupnuje.)
No, tak dneska po ránu jsem tenhle repertoár projel celý. Prísahám, že obout mi holínky Mu trvalo presne tak dlouho jako dostat na me veškeré ostatní šatstvo.
Nakonec se Mu to podarilo. Byl jsem oblecený. Stanul jsem v predsíni jako malinkatý michelinový mužícek.
Pockal jsem si, až dojde pro sánky, a když natahoval ruku, že otevre dvere, nasadil jsem další, peclive naplánovanou bombu. "Ci - cí," pravil jsem. "Ci cí."
Tedy nahlas nepronesl nic, ale já jsem se za ta léta naucil docela slušne odzírat. Povedel bych vám naprosto presne, co ríkal, jenže tahle kniha je urcena pro celou rodinu...
Svléct me trvalo skoro tak dlouho jako predtím to oblékání. Ale nemel na vybranou. Byl jsem totiž hodný a odpovedný, že? Ten fígl s trenkama speciál spocívá v tom, že si musíte ríct, když chcete udelat cí nebo e-e, no a to já jsem ucinil. Je pak už jen na službu konajícím rodicovi, aby zajistil, že budete mít šatstvo dole vcas.
Když jsem tedy udelal cí, rozhodl se, že podruhé už by neco takového nezvládl, a nasadil mi plenku. Proti tomu jsem durazne zaprotestoval. Jsem jednou velký, tak co. Stací mi trenky speciál. "Neci plenky, neci plenky," namítal jsem rozhodne.
On zustal k mému naléhání hluchý. To už se mu do ocí vkrádal zvláštní, šílenecký pohled. Pracne me znovu oblékal, jednu mucivou vrstvu po druhé, dech se mu pritom cím dál víc krátil, až se z neho dral v témer nezastíraném vrcení.
No, ani podruhé jsem mu to zrovna neusnadnil, stejne jako predtím.
A holínky mu ted trvaly ješte déle než poprvé.
Nakonec byl úkol splnen. Otevrel dvere a vyvedl me ven. Položil sánky na sníh a posadil me na ne.
Pockal jsem si, až me dotáhne na konec zahrádky. A když zabocil doleva na ulici, obratne jsem sebou hodil do strany a ze sánek jsem sletel.
Vycpaný jsem byl tak dokonale, že to vubec nebolelo. Jenže to jsem mu nehodlal sdelovat. Okamžite jsem vydal mohutný bolestný rev a rozjecel jsem se: "Zima! Zima!"
Odmítl jsem se dát utešit. Pokusil se me na sánky vrátit, ale já jsem zaujal pozici známou jako Základní Posaz: Pytel Brambor (svalstvo povolené, klouby uvolnené) a svalil jsem se podruhé. Jekot jsem zdvojnásobil.
"Potrebuješ si vyrazit ve snehu," snažil se me presvedcit. "Uvidíš té legrace ve snehu."
To jiste. Jenže ne dneska. Dneska se soustredíme na jediné: bude me oblíkat a svlíkat.

Moc dlouho nevydržel. Muj rev už upoutal pozornost zvedavých sousedu. A v jednom z oken v patre se ukázala Její tvár. "Co to tomu díteti proboha živého deláš?" dotázala se.
Rychle to vzdal. Vzal me zpátky do domu a další hodinu me svlíkal.
A když jsem stanul zase v domácím vybavení, podíval jsem se toužebne z okna. "Ci sníh," oznámil jsem. "Ci sníh!"

DEN SEDMNÁCTÝ

Sem a tam... tam a sem...
Teda povím vám, že život tady není o nic zajímavejší než drív. Co tady vevnitr nakonec taky jiného delat.
Merím ted nejakých takových šestnáct centimetru. A to znamená co - že jsem asi tak velký jako tycinka marska, ovšem Kingsize, tedy v královském provedení, aby se tak reklo. Jo, to bude asi ono. I když tedy jiný tvar, pochopitelne. Hlavu mám ješte porád na to telícko strašne velikou.
A nejsem potažený cokoládou. Zrovna ted jsem potažený takovým jako chmýrím, a to prosím úplne všude. Teda nic moc, vám povím. Chodit po svete jako nejaký chlupatý pulec, to teda ne.
Ovšem pozor, v takovém konkurzu na herce ve sci-fi hororu bych ostatní uchazece vyklep jako nic.

DEN DVACÁTÝ CTVRTÝ

Ona je ted celá hr, abych zacal co nejdrív chodit na opravdický záchod. Tak jsem tam teda dneska ráno, než se odebrala do práce, zašel - a použil jsem ho jako skotský strik pro kocku.
Je to jednoduché jak facka. Proste hodíte kocku dovnitr a spláchnete.
Tak mi ale pripadalo, že Jí to zrovna moc velkou radost neudelalo.
A kocce taky ne. Chichichi.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Zase jsem o pár kousku pokrocil na vývojové, fronte. Zacínají se mi objevovat nehty na rukou a na nohou. Klasa, co?
Jo, a už mi taky raší elegantní rasy a obocí. Tak me napadá, že bych si moh zacít trénovat takové to svudné pomrkávání - no, nápad to je... I když trochu praštený. Na koho bych tady asi tak pomrkával, no ne?
Tak tohle je na tom to nejhorší, jeden je úplne sám a nemá do ceho píchnout, jen se muže potloukat sem a tam... Treba je tohle životní stádium o neco vetší sranda, když je clovek dvojce... nebo trojce... nebo ctyrce... nebo nejaká jiná, rozumí se vyšší, kombinace, co muže vytrískat nejaký slušný sponzorský peníz od nejakých bulvárních novin.
Na druhé strane je fakt, že tady je málo místa už i pro me. Takže dost pochybuju, že bych mel zase dvakrát chut hrát si tady na sardinky ješte s nekým jiným.
A pak, když jsem tady jen já sám, nemám konkurenci. Takže až se konecne objevím, budu se tešit nedelené pozornosti dvou rodicu, a ti nebudou mít nikoho jiného než me a budou moct veškerou láskou zahrnovat jen a jen me. No, asi bude prece jen lepší, že jsem sám.
Tak tedy héj rup. A do toho.
Sem a tam...

DEN DVACÁTÝ OSMÝ

Tak Ona nedá pokoj a ješte porád si vymýšlí, že bude mít další díte. Ach jo, ach jo. Ona asi fakt žije v nejakém svém vlastním svete. Mela by se uchýlit k nejaké té lékarské prírucce, má jich tu dost, tak at si nacte, jak je to s tím domnelým tehotenstvím.
Jako by na nejaké další díte mela cas! Vždyt nemá málem cas ani na me. Už ted to sotva stíhá, když mi má poskytovat veškerou pozornost a péci, jaké tvrde vyžaduju. A už jí teda rozhodne neprebývá energie pro nekoho dalšího.

Dvacátý sedmý mesíc

DEN TRETÍ

Pres den už to ted celkem spolehlive zvládám s temi slušivými speciál trenkami... když se mi ovšem zachce.

Taky už nekdy dokážu jít na opravdický záchod místo nocníku... no, ne že bych se pokaždé trefil tak úplne presne... a zase: jen když se mi zachce.
Dneska se mi ovšem nezachtelo ani jedno ani druhé. Ona me totiž štve, jak porád mele neco o tom Novém Miminu. Vím, že jenom tak fantazíruje - teda aspon doufám -, ale už mi to fakt pomalu leze krkem.
Dneska zase vrkala: "Jú, to bude krása, až si budeš moct hrát s bratríckem nebo sestrickou. To se ti bude líbit, vid?"
Ne, nebude. Nedovedu si predstavit nic odpudivejšího. Stejne k tomu nedojde. Už úplne stací tahle volovina, že se prý musela vrátit do práce. Už jen ten nápad, že bude mít další mimino, je proste výplod chorobné mysli.
No, jenomže ona ne a ne prestat, tak aby už konecne zavrela klapacku, udelal jsem Jí do speciál trenek velikánské e-e.
A víte, co Ona na to? Povídá: "A jejej. Tak ty jsi mel nehodu?" Tenhleten výraz at radši kouká honem zapomenout. Jak to, že Jí to ne a ne dojít?
Když se já rozhodnu udelat e-e, není to žádná náhoda ani nehoda.

DEN DESÁTÝ

Sem a tam...
Tak tohle už je lepší. Když kopnu nohou, kempinkový príves presne zareaguje. Ohromne Ji to vzrušuje, pokaždé hned vyhrne sukni a hned na Neho, aby se Jí prý podíval na bricho, jak se pohybuju. On ovšem velký zájem nejeví. Když si Ona vyhrne sukni, vyvolává to v Nem zrejme úplne jiné nápady...

DEN DVANÁCTÝ

Dneska jsem se naucil nové slovo. Až do tedka, vždycky když jsem uvidel na semaforu cervenou, myslel jsem si, že se to rekne ‚cervená".
No, tak ted jsem se poucil. Tatík me dneska vezl do sámošky, a zrovna když jsme prijíždeli ke svetlum, naskocila cervená. On se na ne podíval a povídá: "Ále hovno!"
Takže ted už vím, co a jak. Až zase nekdy uvidím cervené svetlo, reknu: "Hovno!"

DEN PATNÁCTÝ

Já vám teda povím, ta moje máma je tím záchodem fakt posedlá. Jak prijde domu z práce, neví nic lepšího, než hned na Obludu vybafnout: "Tak jak jsme na tom byli dneska? Sucho? Kolikrát jsme udelali cí a kolikrát e-e?"
Tak to mi povezte, je tenhle zájem normální u dospelé ženské?

DEN
cí
e-e
pondelí
5
13

DEN SEDMNÁCTÝ

Dneska prišla domu z práce s novým kusem domácí výbavy a bylo videt, že je na nej ohromne pyšná.
Je to takové malé záchodové prkýnko, co se dá nasadit na normální velké sedátko. Oucelem hry má být, abych se jako cítil líp a s duverou pokaždé usedl na záchod místo na nocník.
Tak to zase ne! To jsem snad nejak ménecenný nebo co?
A nemohla se dockat, až tu Svou novou hracku se mnou vyzkouší. Sestavila to a hned me na to posadila.
"Ták," chichotala se. "To se ti pekne sedí, vid? A nic se ti nemuže stát. A mužu te hezky nechat samotného, když budu chtít, vid? Protože do téhle malé díry spadnout nemužeš, vid?"
A pripadalo Jí to mnohem srandovnejší než mne.
Jenže vtom zazvonil telefon, takže me na tom opravdu hned nechala sedet.
Svuj názor na tohle nové zarízení jsem vyjádril na to tata: vyrobil jsem obzvlášt odpudivé e-e.
A aby se to nepletlo, povedlo se mi netrefit se nejen do toho malého otvoru detské sedacky, ale ani do toho velkého otvoru v sedacce pro dospelé.
Ríkám si obcas, jestli od Nich bylo rozumné natáhnout na oné místnosti koberec ode zdi ke zdi.

DEN OSMNÁCTÝ

Už je me ted docela kus. Presne receno petadvacet císel (pro ty nejanglictejší Anglicany z vás, co ješte nepronikli do

metrického systému, petadvacet centimetru je asi deset palcu). Predstavte si litrovou láhev treba prostredku na mytí nádobí a trefíte se tak zhruba do cerného.
Svalstvo mi prosím taky sílí. Takže to kopání už zacíná mít náležitý efekt.
Sem a tam... A KOPANEC! A další KOPANEC!

DEN DVACÁTÝ

Moji rodicové se v jednom kuse snaží nacvicit me, abych se predvádel ve spolecnosti, a když prijdou hosti, abych se pochlubil svým nejnovejším císlem, jenže zase nechtejí, abych se chlubil císlem, které ovládám ze všeho nejlíp.
Je to zadkomluvectví. Táta tomu ríká "prdení", ale tohle slovo ani zdaleka nevystihuje ruznorodost a rafinovanost, jakých opravdový umelec jako já v mluvení zadkem dosahuje.
Rovnež jsem dospel k mistrovské dokonalosti v nacasování bonmotu z podpasové oblasti. Vetšinou je nasazuju, když prijdou hosti, s kterými mají Naši ponekud napjaté vztahy. Pockám si na takovou tu delší, pekne trapnou pauzu v konverzaci, a pak ji vyplním hezky štavnatou explozí.
Je tu jen ta potíž, že rodicum to pripadá docela srandovní, takže se jen tak tak dokážou ubránit smíchu.
Tak si vetšinou chvilku pockám, aby si mysleli, že už se zase náležite ovládají, a pak to doplním další ekrazitovkou.
Nezklame to nikdy. Popadají se za bricho.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Dneska pri obede menší katastrofa. Obluda pristoupila jako obvykle k mrazáku, že mi neco rozmrazí. "Tohle ti bude chutnat," podívala se na cedulku. "Jehnecí ragú, nam nam."
Asi bych mel vysvetlit, jak se to má s naším mrazákem. Je jako mrazák v každé jiné rodine s dvouletým dítetem. Jinými slovy, vedle obvyklých mražených masícek, ovocícek, zeleninek atd. obsahuje furu kelímku od jogurtu a hromádek zabalených do alobalu nebo takové té pruhledné fólie, a to všecko jsou zbytky obedu a vecerí z pradávných casu.
Probíhá to takhle: dojí se vecere a kousek zbude. A Ona praví: "No vidíš, tak tady máš ješte na jednu príma vecericku, vid?" No, takže ten zbytek plácne do kelímku od jogurtu nebo zabalí do alobalu nebo fólie a hodí do mrazáku.
To je samozrejme v porádku - nebo bylo by to v porádku kdyby mela aspon trochu pojem o katalogizaci. Na dosah ruky od mrazáku jsou samolepky, jenže ty používá na vzkazy a lepí je na mrazák zvenku.
Nene, s obsahem našeho mrazáku se to bohužel má jako s videokazetami. Táta se prehrabuje v kazetách u televizoru. "Tuhle na tom je napsáno Príbehy z East Endu," zabrucí treba. "Znamená to, že jsou to opravdu Príbehy z East Endu?"
"Ne," na to Ona. "Ty jsem smazala a natocila jsem na to Zvuk hudby a za tím je pak ten dokument, jak se mimina ve trech mesících ucí plavat."
"Takže to mužu smazat a neco na to natocit, jo?" zeptá se On.
"Ano," kývne Ona, ale pak si to rozmyslí. "Ale radši toho kus prehraj, jen tak pro jistotu."
Takže strcí kazetu do díry a kus prehraje. No, a jak jinak: je to tri roky starý ragbyový mac Anglie - Skotsko a uprostred je do toho vtocený kus Toma a Jerryho.
A když chce rozmrazit nejaký zbytek, otevre mrazák, chvíli se v nem prehrabuje a pak vyloví jakýsi ledem pokrytý a do fólie zamotaný predmet tvaru prumerného hovínka. "Mno," povzdechne si v rozpacích, "tak tohle je bud kus toho zapeceného kurátka, co ti tak chutnalo... nebo zbytek toho dortu od Vánoc... anebo tech špaget, co jsme meli ten den, jak se rozbila pracka..."
Nekdy si ríkám, že by v tom mohl být zárodek dobré televizní panelové souteže. Dá se dohromady panel celebrit. Od nekoho z nich se z mrazáku prinese neco zabaleného ve fólii a všichni ostatní hádají, cí to je a co je to. Nakonec by to mohli ohrát a ten, co to uhádl, by to musel sníst.
Treba Mrazáky slavných, jestlipak by se to ujalo...? Zahrálo by to na srdce našich milých diváku? Anebo je jen moje máma tak levá a není schopná popsat veci, co strká do mrazáku?
Jo, málem bych zapomnel... V dnešním príbehu šlo o tohle: ukázalo se, že to "jehnecí ragú", co mi "bude chutnat" a co Obluda vytáhla z mrazáku a udelala mi k obedu - byla rybí hlava, v mrazáku skladovaná pro kocku.

DEN DVACÁTÝ CTVRTÝ

Dneska jsem zase jednou ostríhaný. A konecne - a poprvé - presne tak, jak si to predstavuju já sám. Ofinku mám pekne zubatou, vzadu na krku to vypadá jako pokrocilé stádium prašiviny a pravá strana je peclive vystríhaná dohola.
No co, dobre Jí tak, nemá nechávat povalovat na stole manikúrovací nužticky.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Sem a tam... KOPANEC! A další KOPANEC!

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Dneska se zase dostavil Ubrecenec, tak jsem ho taky ostríhal. Brecel.
Nevím proc. Ten kus ucha, co jsem mu ustrihnul, prece nebyl tak veliký.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Muchlácek se dneska vynoril z pracky bez jedné nožicky. Látka už je tak prošoupaná, že se chudák doslova rozpadá.
Co takhle trvat na okamžitém odvozu na ÁRO do špitálu? Jestlipak by se z toho dalo neco vytrískat...?

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Ona je vám ale dokonalá obet reklamy. Tak já treba v noci ješte porád mám plenky. (Samozrejme, že bych to vydržel v suchu celou noc, jenže se mi nechce.) No, to je fuk, takže dneska zase prinesla nejaký nový typ.
Slyšela na ne nejakou reklamu v rádiu. Že prý mají "stoprocentne spolehlivý suchý zip".
"Stoprocentne spolehlivý", jo? Tak tomu ríkám zkouška rozhodnosti a síly.
To máte jako v koupelne s tím šampónem, ríkají mu "Už ani slzicka". Cha!

DEN TRICÁTÝ

Tak se mi podarilo dokázat, že v mém prípade není žádná plenka "stoprocentne spolehlivá".
Rovnež jsem zcela vyvrátil tvrzení o šampónu, co po nem prý neslzí oci. Predvedl jsem perfektní imitaci urvaného fotbalisty Gascoigna a celické koupání jsem projecel.
Zvítezil jsem ve dvou zásadních zkouškách v jediném dnu. Nekdy vám teda fakt prekvapím i sám sebe.

DEN TRICÁTÝ PRVNÍ

KOPANEC!
Teda tohle už me opravdu zacíná desive nudit.
Ale zase bych asi na druhé strane nemel zapomínat na Vyšší Dobro. Jen si predstavte, jaký prospech lidstvu já prinesu. Nebo aspon jeho dvema predstavitelum. Mým rodicum, rozumí se.
Úplne me hreje u srdce, když si predstavím, jak se jejich šedivý život mým príchodem promení. Tech let, co byli opuštení a žili o samote, jen oni dva. A ted, za chvilku, budou najednou mít me! Jejich první mimino.
Ta promena, co nastane v jejich živote! Najednou budeme tri.

Dvacátý osmý mesíc

DEN PÁTÝ

Sobota. Stejne je to nádhera, takhle být mrštnejší a pohyblivejší. Tak treba dneska ráno, Ona vešela venku na zahrádce prádlo a já jsem udelal takovou vecicku, jaká by me pred ctvrt rokem nemohla vubec napadnout.
Ona zahájila den tvurcím zpusobem: stvorila takový odporný piškotový dort s ovocem, polity traslavým pudinkem a pokecaný šlehackou. A když šla ven vešet to prádlo, postavila tenhle výrobek v kuchyni na kredenc, zrovna nad košík, co v nem vyspávala kocka.
Teda je mi líto, ale pohled na tyhle dve veci tak nejak pohromade - dort a kocka, kocka a dort - to na me bylo moc, proste jsem neodolal. Jediným pohybem - elegantním drcnutím - se mi podarilo vyšoupnout dort na kraj kredence, a už jsem jen koukal, jak se prevažuje, v letu se plavne prevrací a - mlask! - pristává na spící micine.
Pak - a tohleto je práve ten kousek, co bych býval pred ctvrt rokem nedokázal - jsem vypálil z kuchyne, a než doznel kocicí vríškot, už jsem sedel na pohovce, pohroužený do takové té "výchovné" knížky, co mi Ona v jednom kuse vnucuje.
Sotva ten randál uslyšela, hned se prihnala ze zahrady, a už jsem uslyšel další nárek, jak kocku zvedla. A hned nato se objeví ve dverích, popudinkovanou micku v náruci, a nadechuje se, že spustí a pekne mi to nandá.
Já pomalu a prekvapene zvednu hlavu od knihy, na tvári lehce netrpelivý výraz ucence vyrušeného od poutavé cetby.

Kýžený efekt se dostavil.
Namírila Svuj vztek na kocku. "Ty zvíre hnusný!" zajecí a kocka vyfasuje mohutnou ránu na zadek. Vystrelí Jí z nárucí, tryskove vyletí kocicím otvorem, a než stací dvírka zacvaknout, slyším Ji, jak za ní volá: "Jen pockej, ty potvoro jedna, já ti ješte ukážu!"
Z mého hlediska tedy uspokojivé ranní dílo. Ale ta "výchovná" knížka - no des, nedovedete si predstavit vetší nudu.

DEN ŠESTÝ

Kocka si vzala k srdci, jak ji Ona znectila kvuli tomu dortu, a ješte se nevrátila. Chichichi.
Jo, a dneska odpoledne jsem si neceho všiml - je cím dál težší uvelebit se Jí na klíne. Zacíná mít bricho jak buben. No fakt, clovek by myslel, že se pokusí s tím neco udelat. V novinách a v bedne v jednom kuse melou o redukcních dietách, porád prý Hlídejte si Hmotnost, a tak.
Ale Ona? Ani nápad, naopak, zdá se mi, že je cím dál mohutnejší. Vlastne už dohromady žádný klín nemá. Porád z ní padám. Štve me to.

DEN SEDMÝ

Kocka ješte porád nikde. Hurá! Treba už se mi podarilo zbavit se jí nadobro.
Záhada Mizícího Klína na sebe dneska vecer vzala novou podobu. Ona se zrovna vrátila domu z práce a já jsem se pevne rozhodl, že ted je ta správná príležitost pro neco nejprínosnejších chvil, když jich má porád plnou pusu. Takže jsem se vyšplhal na ten ubohý kousek klína, co Jí ješte zbývá, na jedno rychlé pomazlenícko.
A vtom... se stalo neco krajne podivného...

Joj! Na zdi mého domecku se navalilo neco težkého. No co, jeden dobre mírený kopanec by tenhle problém mel snad vyrešit. Bác ho!

Ucítil jsem zevnitr Jejího bricha naprosto zretelné dusnutí! Nestacil jsem se divit, a už jsem byl z klína dole.
Rek jsem si, možná že jsem se splet, a vylezl jsem si na klín znovu.

Joj! A zase! Tak tumáš - at už jsi, co jsi!

A prišlo to znovu. Zase úplne zretelné dusnutí.
Brr. Moje vlastní máma má v briše neco živého!
Najednou jsem si uvedomil, co se muselo stát. Ona nakonec uskutecnila tu výhružku, že jí ukáže.
Máma snedla kocku!

DEN JEDENÁCTÝ

Teda, víte, tady nekdo naznacil, že snad nemám srdce. Není to pravda. I když se chovám nejkruteji, mám pro to vždycky ty nejvznešenejší pohnutky. Je možné, že nekdy provedu rodicum neco ošklivého, ale je to prosím vždycky jen a jen pro Jejich dobro. Potrebujou obcas postavit do late, nesmí se jim dovolit, aby si moc vyskakovali.
Kdepak, v hloubi duše - nebo teda spíš srdce, že ano - jsem tvor nesmírne citlivý. Dneska jsem až skoro propadl úplné sentimentalite - a to vuci stvorení, k nemuž pojmout jakékoli sympatie opravdu není tak snadné: totiž vuci Oblude. Je mi jí fakt líto. Máma totiž konecne nahlédla, že se dopustila zrady tech správných obyceju, a príští mesíc prestává chodit do práce. Vrací se tam, kde by bývala mela být od samého pocátku - totiž domu a bude se venovat na plný úvazek péci o me.
A co si potom pocne ubohá Obluda? Krásou chudák nevyniká, co mela chudinka ženská vubec ze života, dokud se na ni na tech pár mesícu neusmálo štestí. Její úmorne šedá existence se jako mávnutím kouzelného proutku promenila, nebot najednou byla v témer každodenním styku se MNOU.
Zlomilo by to jednomu srdce, když si to uvedomí: v takhle raném veku mít najednou vrcholné chvíle života za sebou. Achach. venujte chudince Oblude tichou vzpomínku a drobnou slzicku. Jakpak asi prežije to první fádní a bezútešné jitro - a všechna ta další - bez vyhlídky, že stráví den v mé spolecnosti? Nejedna diskrétní tragédie se takto odehrává skryta pred lidským zrakem. Ta její patrí mezi ne.

DEN OSMNÁCTÝ

Muchlácek se dneska vynoril z pracky bez další nohy. Ted už by ani Hlavní Žabí Expert z živocišného oddelení Národního muzea nepoznal, že to kdysi byla žába. Uvedomuju si, že jsem prošvih jedinecnou príležitost ztropit náležitý povyk nad jeho stavem, tak jsem se aspon utešil tím, že jsem ho porádne obvázal. Spotreboval jsem na to celou roli toaletního papíru.

DEN DEVATENÁCTÝ

Dneska vecer vedli moji rodicové ponekud zneklidnující rozhovor. Padlo tam sprosté slovo. "Detský kroužek".
Nejdrív Ona: "Meli bychom co nejdrív zarídit ten detský kroužek."
"Tak jo," na to On. "Stací pár telefonu, ne?"
"To urcite. To si to predstavuješ moc jednoduše. Ty nejlepší si moc a moc vybírají, koho prijmout."
"Opravdu? No ale stejne. To bude dobré. V práci zrovna dneska nekdo ríkal, že jeden prý je docela slušný. 'Zvonecci', je to tak? Myslím že jo..."
"'Zvonecci'?" ozvala se ozvenou Ona. "Ty asi žertuješ, ne?"
"Proc?"
"Protože když chceš dostat batole do Zvonecku, musíš ho tam zapsat prakticky pet let pred narozením, vyplnit dotazník s životopisem celé rodiny nejmín do pátého pokolení, a získat tri doporucení, jedno od soudce Nejvyššího soudu a jedno od nekoho z královské rodiny."
"Aha," kývl On. "No tak Zvonecky pustíme z hlavy."
A ostatní koukejte pustit z hlavy taky, pokud jde o me.
Ale nejak se mi nechce líbit, kam tyhle jejich úvahy vedou.

DEN DVACÁTÝ

Tak si ríkám, jaké budu asi národnosti...?
Je to docela zajímavé, uvažovat, kde se clovek narodí.
Docela by se mi líbilo Japonsko...
Nebo Papua Nová Guinea...

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Dneska vecer si zase vzpomnela, že musím zacít kreslit. A hned pastelky a hromada papíru a tak.
Nechápal jsem, co Jí to tak najednou vlezlo do hlavy, až se náhodou Jemu jen tak mimochodem zmínila, s kým že byla ten den na obede. S mámou od einsteinete, no a rázem mi bylo všecko jasné.
To desné stvorení patrne projevilo obzvláštní nadání pro výtvarno (stejne jako pro všechno ostatní, to znamená chození, mluvení, ctení a bezpochyby taky jadernou fyziku). A ted ten trouba zrejme nakreslil neco naprosto geniálního - asi nacrtnul tak autentickou verzi Mony Lisy, že to jeho rodice museli roztrhat, protože kdyby se to dostalo do ruky mezinárodním lupicum obrazu, mohli by to vymenit za originál.
Tak z toho plyne, že já se okamžite musím taky naucit kreslit.
Pcha. Jedno už by bývalo do téhle chvíle melo mým drahým rodicum dojít: totiž že na vydírání já nejsem ten správný typ.
Takže jsem nasadil obvyklý pastelkový program - pár jsem jich zlámal, protože jsem na ne moc tlacil, vyplodil jsem neco nesmyslných klikyháku a (a to je prosím ze všeho nejpodstatnejší!) peclive jsem papíry odstrkal stranou, aby se ty klikyháky rozlezly po celém povrchu stolu.
Když jsem byl hotov, vzal On do ruky jeden z tech mých listu. "No nazdar," zavrtel hlavou. "Na zárodecného Picassa to bohužel nevypadá. Nic opravdu umeleckého se od tebe asi cekat nedá."
Jen pockej, ríkal jsem si. Jednoho dne ti ukážu.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Sobota ráno, takže si chtela trochu priležet. To už ted delá nejak moc casto. Celý týden je v práci, místo aby se starala o me, a pak, v sobotu a v nedeli se ulejvá v posteli. Tak kdepak jsou ty nejprínosnejší chvíle, kterých se mi má bohate dostávat?
Tak zrovna ted jsou nejprínosnejší chvíle prakticky nulové. V jednom kuse je bud unavená, nebo Ji bolí záda.
No, tak jsem si aspon ríkal, že když bude dopoledne lenošit v posteli, tak me tam taky sakra muže mít u sebe. Muže mi precíst nejakou tu pohádku. Teda když ríkám "nejakou tu" pohádku, tak myslím jen jednu. Téhle jediné jsem fakt propadl, aspon zrovna ted na ní jsem proste závislý. Je to o králíckovi, co jede autobusem.
To nejlepší na takové pohádce je - že se nikdy nemení. Ta není jako neco v detské televizi. V detské televizi se pokaždé deje neco jiného... no prosím, ne moc jiného, ale trochu jiného. Zato v knížce se pokaždé, když ji ctete, deje naprosto totéž.
A když se vám to, co se v ní deje, líbí - jako treba že na zacátku nastoupí králícek do autobusu a na konci z neho zase vystoupí -, tak se z toho mužete radovat pokaždé, když to slyšíte.
Mám takový dojem, že Jí se ta pohádka o králíckovi, co jede autobusem, asi moc nelíbí. Už nekolik mesícu - vlastne od chvíle, co jsem si ji já oblíbil jako svou nejmilejší knížku - v Její oblibe klesá a dneska ráno už se kvuli ní docela nakrkla.

Precetla mi ji jenom sedmkrát a sotva jsem vypustil z pusy: "Ešte klálícka!", zacala jecet: "Ne, už to nesnesu ani jednou!"
Vyskocila z postele, otevrela okno a zarvala dolu na tátu: "Já už tady toho netvora malého nesnesu!" (Tak to mi pripadalo nefér. Ten králícek v té pohádce je náhodou docela milý králícek.) "Ted je rada na tobe, tak koukej herdek delat zase chvíli rodice ty!" "Ale já meju auto," ozval se zdola ukrivdený nárek. Mýt auto, to je pro neho takový sobotní dopolední obrad. Ten vehikl mu teda fakt leží na srdci. Jestli je obcas jako rodic naprosto k nicemu, je to proto, že já pro neho nejsem ten správný druh.
Kdybych byl auto - v ideálním prípade nablýskané modré auto jako to, co má ted -, nemusel bych si ani v nejmenším stežovat, jak se mnou zachází.
"No tak to ti urcite prijde vhod, když ti sakra nekdo pomuže!" zarvala na Nej dolu.
Tváril se nerudne, ale prišel si nahoru pro me, vzal me ven a vrazil mi do rukou takové to strkací autícko, co jsem nedávno od nekoho dostal. Takové velké auto je to a vzadu má tyc jako trolejbus, má to být pomucka pro mrnata, když se ucí chodit. Na to já už to dneska nepotrebuju, ale docela rád se s tím prohánim venku.
Asi si myslel, aspon podle me, že když budu mít já auto na hraní, bude si moct On dál hrát s tím svým.
Jenže když si hrajete s autem, existuje jen jedna zábava, ne? Totiž vrážet s ním do jiného auta. Jak jinak by se dala vysvetlit obliba závodu formule jedna?
Tak jsem zacal pusou jako turovat motor a znovu a znovu jsem se rozjíždel a vrážel jsem do predku toho Jeho. Byl na druhé strane a minutku dve mu trvalo, než si všiml, co tam delám. Prihnal se na me jak zbesilý cmelák a to moje strkací mi z ruky vyrval.
Podíval jsem se na neho s milouckým úsmevem a pravil jsem: "Pomuzu tátoj! Pomuzu tátoj!"
Nechtelo se mu, ale nakonec mi dal kus hadru, jako mel on sám, jen menší, a ukázal mi, kde je kyblík s vodou.
Strcil jsem hadr do nej, abych si ho namocil, ale nejak se mi podarilo kyblík zvrhnout na sebe a celý se zmácet.
Tak me musel celého prevlíct do suchého, a když mi obul holínky (viz popis této procedury k popukání na str. 31), vzal me zase k autu. (Pokusil se me sice udat zase Jí, ale Ona o tom nechtela ani slyšet. Neskocila mu ani na pokus o úplatek, když nabídl, že dojde do indické restaurace pro jídlo pres ulici, aby vecer nemusela varit - kdepak, je to jasné, ten králícek v autobusu Jí opravdu nejde pod nos.)
"Tak, a ted se budeš hezky dívat na tatku," pronesl rozhodne.
"Pomuzu tátoj. Pomuzu tátoj," oznámil jsem s úsmevem ze všech nejmilejším.
"Dívat se budeš!" zavrcel.
Tak jsem se teda díval, chvilku, pak další chvilku, ale koukat na nekoho, jak nanáší vosk na kus modrého plechu, je smrtelná nuda. Krome toho jsem opravdu chtel pomáhat. Tak jsem vzal ten svuj malý hadrík a auto jsem obešel, že jako navoskuju tu druhou stranu, aby se taky pekne leskla.
Výsledek mého snažení mi udelal opravdu radost. Musel jsem totiž s tím hadríkem sebrat ze zeme pár moc pekných a ostrých kamínku nebo zrnek písku, protože pokaždé když jsem se hadríkem rozmáchl, zustal na modrém laku puvabný vírivý vzorek jemných bílých car.
Úplne jsem se tím dal unést, ale najednou jsem nad sebou uslyšel príšerný rev.
"CO TO DOPRDELE DELÁŠ ! ! !"
Vzhlédl jsem na Neho s okouzlujícím úsmevem. Delal jsem presne to, po cem jen pred nekolika dny toužil. Produkoval jsem neco opravdu umeleckého.
Jenže On to tak nevidel. Ba naopak, vyrvával tak hlasite, až se máma musela zríct puvodního nápadu, že si trochu prileží, a musela me jít dolu zachránit.
Je skutecne osudem všech velkých umelcu, že je nikdo nechápe? Jestlipak mel malý Michelangelík taky takovéhle potíže...? Hmmm, když jsem si tak vzpomnel na nej, napadlo me, jestli bych se co nevidet nemel pustit do stropu. Muj dohoz rádne topspinovanou miskou s jídlem se zlepšuje den ode dne.

Dvacátý devátý mesíc

DEN DEVÁTÝ

Hohó. Už mám po celém tele takový ten divný kec. Je to jakoby mastné a taky trochu jako sýr. Fujtajbl. Moc se mi to nezamlouvá, to musím priznat. Kempinkový príves nebo teda príveska, že ano, si dneska vytáhla tu knížku o tehotenství - kontrola rustu podle dílenské prírucky, rozumíte - a hned si s Ním zacala o tom mazadle povídat. Prý: "Ted už bude miminko potažené vernixem."
"Vernix", jo? To bude asi pekný hnus. Jako nejaký jed na krysy nebo co.
Mimochodem, mám už na hlave spoustu vlasu - a ty chlupy na tele už mi v podstate díky bohu slezly. Na tu kakadu, co mám na hlave, jsem fakt pyšný. Vypadalo by to docela sexy - kdyby to nebylo zapatlané tím vernixem.
A jiste budete rádi, když vám sdelím, že mi moc pekne pribývá podkožní tuk.

Tak tradá. A jedem...
Sem a tam... a KOPANEC!
Johó, tak tenhle Jí teda málem vyrazil dech. Mám už totiž docela sílu, abyste vedeli.

DEN DVANÁCTÝ

Muchlácek se dneska vynoril z pracky úplne bez rukou.
Vypadá už ted jako kus hadru na nádobí.
A já mu jsem cím dál oddanejší.

DEN PATNÁCTÝ

Hurá, hurá! Konecne nastal ten velký den! Ona se vrátila, aby se mohla venovat na plný úvazek výlucne péci o me.
Už žádná Obluda. Už žádné nesmyslné reci o tom, že bych snad mel docházet do nejakého detského kroužku.
Je ovšem nutno ríct, že moc dobre tenhle nový domácí režim zrovna nezacal. Dneska vecer, v hodinu, kdy se normálne vrací domu, jsem od Ní ocekával dukladné pomazlenícko a omluvný projev o tom, jak té práce mela nechat mnohem drív. A místo toho me uloží do postele On, jako vždycky nabrucene a ledabyle. "Máma šla na sklenicku s holkama," oznámil. "Poslední príležitost vyhodit si trochu z kopýtka, než prijde to Nové Díte."
Teda fakt už by porád s tím Novým Dítetem mohli prestat. Všecko jsou to jen výmluvy. Máma má tak strašný pocit viny, že me nechávala tak dlouho s Obludou, že si vymyslela jako krytí tuhle povídacku o nejakém Novém Díteti.
Domu dorazila velice pozde. Nekdy kolem pulnoci me vzbudil zdola randál. To si Ona prosím zpívala!
Pro me to byl šok. No nic, jen klid. Ted když se vrátila a bude se o me starat na plný úvazek, tak už Ji budu umet prinutit, aby se zase chovala, jak náleží.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Dneska vstala až skoro v poledne. No teda tohle!
Tvrdila, že je hrozne unavená. Spíš má kocovinu, bych rek. A skoro celý den me prenechala Oblude, aby se o me starala. Prosím, jeden prechodný den je prijatelný. A zítra at už se kouká honem vrátit ke Svým povinnostem.
Scénu jsem neudelal a myslím, že Obluda se zachovala velice slušne. I když v hloubi duše musela trpet desivá muka pri predstave, že už me neuvidí, podarilo se jí nedat nic najevo. Po slzách ani stopa.
Chybu udelala, až když odcházela. "Pa pa," pravila. "A zítra na shledanou."
Ach jo. Chudák holka, nesmím ji nechat, aby se kojila tak blahými iluzemi.
"Ne," del jsem pevne. "Nashle né."
Jenže ono jí to porád ne a ne dojít, je to holt moula. Prosím vás, vždyt ona si jen tak odhopkala a ani se neohlédla na stvorení, které behem posledních nekolika mesícu rozjasnovalo její truchlivý život.
Tohle skoncí slzami.

DEN DEVATENÁCTÝ

Dneska ráno prišla Obluda zas! A máma ješte porád plácá ty nesmysly, že mám jako docházet do nejakého detského kroužku. A navíc v jednom kuse mele cosi o tom Novém Detátku.
Co se to tady herdek deje?

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

Tak ted už je to na beton: je na nejlepší ceste se zcvoknout. Úplne bez pochyb.
Tak treba dneska odpoledne. Byla nahore v mém pokoji a hrabala se v prádelníku, co do nej ukládá všecko šatstvo, z kterého jsem vyrost. Brala tyhle sešlé veci jednu po druhé do rukou, vždycky si je prohlídla a nakonec zamumlala: "Jo, tohle se bude hodit."
Naprosto padlé na hlavu. Já už prece nic z toho neoblíknu. Clovek by rek, že už si snad stacila všimnout, ne? Za poslední léta jsem prosím cím dál vetší. Jiste, já vím, žádné lumen Ona rozhodne není, postrehem taky zrovna dvakrát nevyniká, ale zase je težké si nevšimnout. Jsem jednou batole, je mi pomalu dva a pul roku. Proste neexistuje (i kdybych byl ochoten se v tom nekde ukázat, což rozhodne nejsem), abych se vešel do dupacek pro novorozene. No, a Ona všecky tyhle hadry vyndavala, rozkládala a skládala a rovnala to na hromádky.
Nakonec se mi dostalo vysvetlení, co že se to v Jejím ubohém pomateném mozku odehrává. Pravila: "Podívej, tech krásných šaticek pro naše Nové Detátko."
Ach jo. Je vubec takovým lidem jako Ona pomoci?

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Dneska další príklad toho, že Její duševní stav je cím dál vážnejší.
Odpoledne že prý si musí odpocinout. (Nejak moc se hrne do toho odpocívání, ted co je doma. Copak neví, že mi má vynahrazovat ušlé požitky a veškerý volný denní cas má trávit tím, že me bude bavit? Odpocívala, ale aby spala, to ne, jen se s Obludou a se mnou dívala na televizi. Ted když je zase celý den doma, nebude už asi trvat dlouho a bude závislá na australských seriálech stejne jako my.
No, takže když seriál skoncil (šílene napínavé vzrušo, šlo o to, jestli nekdo zjistí, že nekdo jiný políbil nekoho dalšího jiného), udelala neco ješte mnohem podivnejšího. Dala do prehrávace cédécko a zapnula sluchátka.
No, ale to samozrejme nic podivného nebylo. Teprv to, co prišlo potom. Hu, ríkám vám, bylo to odporné. Vyhrnula si triko a stáhla si sukni, takže se objevilo to obrovské bricho, co ted má. A jako by toho ješte nebylo dost, nasadila si ty sluchátka - no, co byste rekli? Na to bricho!
Teda nebyl jsem sám, komu se to zdálo divné. To už po ní i Obluda vrhala pohledy velice staromódní.
"Cetla jsem takovou knížku..." zacala máma. (Teda já vám reknu, když se uváží, kolik praštených nápadu vycetla z potišteného papíru, tak podle me by bylo záhodno, aby v tomhle baráku byl vyhlášen zákaz veškerých knih... teda samozrejme až na tu o králícKovi, co cestuje autobusem.)
"No, a v téhle knížce," pokracovala, "píšou, že miminko v lune je citlivé na zvuky a pusobení zvenku a že už od prenatálního období se v nem dá pestovat cit pro hudbu."
Slyšeli jste nekdy neco takového? Vetší hovadinu aby pohledal.
"Moc me mrzí, že jsem to nezkusila tadyhle s tím..." a ukázala na me, "...tak aspon chci, aby na tom to Nové Detátko bylo líp."
Tohle me hluboce urazilo. Takže nejakému Novému Detátku se dostane lepšího zacházení než mne?
Ale pak jsem se upamatoval: vždyt žádné Nové Detátko neexistuje. Muže snad clovek žárlit na nejaký výplod necí fantazie?
Teda víte, možná že jsem v minulosti sem tam o Oblude a o jejím tragickém nedostatku citlivosti prohodil neco neuctivého, ale je fakt, že výraz, s jakým prijala nejnovejší idiotský nápad mé mámy, byl naprosto výstižný. Prekypoval opovržením a výsmechem, ale taky v nem byl náznak desu, protože co když tady má co do cinení s nebezpecným šílencem?
Moje rec.
Ne ovšem že by si Ona snad neceho všimla. Kdepak, Ta si žije ve vlastním svete.
"Tak do toho," zaklokotala radostne. "Dáme si nejakého Mozarta."
A spustila prehrávac.

Tak si to predstavte, já si klidne ležím a jen tak si podrimuju, a najednou me vzbudí príšerný randál!
A jde to nejak úplne zblízka. Co to proboha muže být?
Zní to jako nejaká muzika... Treba poradají sousedi vecírek...
Vidíte, tak tohle me zatím ješte nenapadlo. Mám vlastne vubec nejaké sousedy?
Vždycky jsem mel za to, že to luno, co v nem jsem, je takový jako ajnclík, jediné, co ten kempinkový príves, ve kterém se vozím po svete, má.
A možná že se pletu. Treba je jich spousta. Treba jsem v sedmnáctém patre paneláku lun.
Teda jestli to tak je, tak to nebude moc velká zábava vylézt ven. Doufám, že tam funguje výtah.
Ten rámus je ale príšerný!
Treba když zabuším na zed, tak to ztlumí.
Ták, a pekne RÁNU pestí do zdi! A ješte jednu RÁNU! A ješte jednu RÁNU!

Podívala se dolu na své mohutné bricho, korunované sluchátky, a povídá: "Jú, hele, malému se líbí Mozart. Tancuje si v rytmu hudby."
Tak je to jasné. Mela by se dát prohlídnout.

Tak do té zdi buším, jak to tak vypadá, úplne zbytecne.
Ta pitomá muzika rachtá vesele dál. Spíš jako by byla ješte hlasitejší.
Panebože, to je randál! To vám teda povím, až se dostanu ven, tak si možná vypestuju kdovíjaké hudební chute, ale tyhlety hovadiny zarucene poslouchat nebudu!

DEN DVACÁTÝ TRETÍ

Odpoledne se chýlilo ke konci, a vtom na me teda fakt vybafli, ani jsem nestacil zírat. Byl jsem už po veceri a jen jsem tak lenive mackal banán na kaši kocce na dece, když do kuchyne najednou prikrácela Ona s Obludou v patách.
"Betka se s tebou prišla rozloucit," povídá Ona. ("Betka", tak se Obluda jmenuje ve skutecnosti. Vždycky jsem se tváril, že to nedovedu ríct. Leda tak ješte "budka", ale to moc casto neríkám.)
Neprojevil jsem príliš velký zájem. Zkoumal jsem zrovna, jestli má banán lepší chut, když se oblepí vrstvickou kocicích

chlupu, a to me bavilo mnohem víc, takže jsem ani nezvedl hlavu, jen jsem symbolicky a nedbale zamával a zabrucel "Nashle."
"Nene," napomenula me máma. "Tohle je rozloucení nadobro. Betka už u nás nebude. Ted ten týden už tady byla, jen aby sis líp zvyknul na tu zmenu. Ted se o tebe budu starat porád já, a Betka od nás odchází a bude pracovat jinde."
Tak to jsem tedy hlavu zvedl. A víte co? Ta almara jedna se cenila, ošklivou hubu od ucha k uchu. "Jo, pane, to bude velký, to moje nový místo," halasila. "Mají bazén. A budu tam bydlet. Vlastní video budu mít a auto k dispozici."
Teda já nevím, ale ty mladé ženské jsou dneska tak desne materialistické!
No, tak já jsem teda rozhodne nehodlal jí ten odchod nejak usnadnovat nebo co. Nafoukane jsem se k ní otocil zády a soustredil jsem se opet na svuj moucnícek, banánovou kaši s kocicími chlupy.
A víte že si s tím vubec nedelala hlavu? Nemohla se dockat, aby už byla pryc.
"Doufám, že se na nás zajdete obcas podívat," slyšel jsem mámu volat za odcházející postavou mé Obludy.
"To težko," ozvala se odpoved. "Uprímne receno, mám už toho vašeho prevíta plné zuby."
Cha! Za tohle prijde nekdo o hlavu! A první bude na rade moje máma!

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Dneska jsem Jí zase jednou udelal ze života peklo. Takže... Ona si myslí, že me zvládne sama, jo? No tak to se ješte uvidí.
Celý den jsem prorval a projecel, kopal jsem a kousal, ufnukane jsem po Ní lezl a vubec jsem se snažil dostát definici palicatosti dvouletých.
To všecko v podstate jen proto, aby si už konecne uvedomila, že takhle se mnou zacházet nemuže. Ale pozor, nejaká ta slzicka byla taky opravdická. Nerad to priznávám, dokonce ani sám sobe ne, ale mne se vám po té Oblude milé fakt stýská.

Tricátý mesíc

DEN ŠESTÝ

Dneska jsem Jí s okamžitou platností odebral bobríka péce o me, kterého získala, když prestala chodit do práce. Vzala me totiž na návštevu detského kroužku.
Bláhove jsem se domníval, že tou debatou o Zvoneckách s Ním byla tahle záležitost jednou provždy vyrízená. Ale kdepak. Ted je mi jasné, že tu dnešní výpravu pekla kolik nedel.
Nejdrív jsem tedy mel dojem, že bude všecko v porádku. Proste se jenom zajdeme na ty cucáky usmrkané jen tak juknout. Deda s babickou me pred nekolika mesíci vzali do zoologické zahrady, tak jsem si myslel, že tohle bude v podstate totéž. Prohlédneme si pár exempláru, treba se podíváme na krmení, zasmejeme se, jak se chovají skoro úplne jako lidi, a pujdeme domu.
Ale brzy se zjistilo, proc me do toho kroužku vlastne vzala: no abych se do nej co nejdrív taky zaradil! "Na podzim," prý. At už je to kdy chce.
Jenomže se brzy ukázalo, že je to mnohem zákernejší. Ty asistentky byly desne panovacné, a jakmile jsem si uvedomil, že bych se obetí jejich sekýrování jednoho dne mohl stát i já, prestala to být sranda. A ti odpudiví, barvou pocákaní hnusácci v kombinézách už najednou nebyli jen exponáty v klecích. Já se mel stát jedním z nich!
"No vidíš, jaký je to pekný detský kroužek, vid?" zavrkala. "Uvidíš, jak se ti tady bude líbit, až sem zacneš chodit, vid?"
Proc tohleto delá? Je to taková ta základní technika vymývání mozku. Teorie hlásá, že když budete dostatecne dusledne a casto tvrdit pravý opak toho, co si nekdo myslí, tak ten nekdo svuj názor zmení.
No tak u mne tohleto teda fungovat nebude, na to muže vzít jed!
(Jo, mimochodem, aspon neco dobrého dneska. Jedno z tech batolat v kroužku jsem poznal. Náš starý známý Ubrecenec. Tak jsem mu vrazil prst do oka. Svet se mení, ale cloveka poteší, že nekteré veci nezklamou nikdy.)

DEN SEDMÝ

Dneska me najednou napadlo, herdek tady porád vykládá neco o Zvoneckách, a ted me chce strcit do tohohle kroužku, tak to teda musí být nejaká pekne podradná sorta. To zase vím, že pet let predem me do seznamu uchazecu nezapsali, zarucene nedali dohromady dejiny rodu sedm generací do minulosti a taky neobstarali žádná doporucení, a už vubec ne od clenu Královské Rodiny.
Moji rodicové se me snaží ošulit nejakým ménecenným detským kroužkem. Krkouni jedni!

Já chci do Zvonecku!

DEN DEVÁTÝ

Tak dneska podala další dukaz, že je trhlá. Upad jsem. To není nic neobvyklého. Delám to pomerne casto. Získávám totiž cím dál vetší rychlost v oblíbené discipline behu na hladké trate, a život je proste posetý vecmi k zakopnutí. Potíž je, že ted máme léto, takže nenosím kombinézku, ale kratásky, no a to znamená, že když sebou seknu, bolí to mnohem víc.
Tak treba dneska ráno jsem se hnal z kuchyne do obýváku. Sám jsem si to pro sebe ohlásil jako pokus srazit pár setin vteriny ze svetového rekordu na trati Kuchyn - Obývák. No a v predsíni jsem zachyt palcem u nohy o Její nákupní tašku, trestuhodne jen tak pohozenou na zemi jako past na všechny rádobylamace svetových rekordu.
Bumho! Prásk! Letím po hlave a nejhur to schytají kolena. Tak se rozervu, jak jinak. A tohle prosím není rev na pripoutání pozornosti. Tohle je doopravdy. Ono to bolí!
Takže se shora prižene Ona, byla v pokoji pro hosty, pro zmenu zase tapetovala. (Ona je vám fakt taková hracicka - jako by u nás buhvíjak casto byli hosti, vlastne skoro nikdy. A moc pochybuju, že by Jejich kamarádi byli moc nadšení z tapet s rozkošne chlupatouckými králícky.) A vezme me do náruce. "Ale ne, tak ty jsi upadnul?"
No jasne že jsem upadnul! Normálne snad nelíhám v predsíni na zemi, ruce a nohy roztažené, a nervu, až mi oci lezou z dulku! Ale nemelo cenu Jí to nejak podrobne vykládat. Ostatne na to jsem taky moc brecel. Já nevím, z ceho je ten koberec v predsíni, ale bylo mi, jako by mi nekdo opracoval obe kolena šmirglbruskou.
Nakonec se Jí podarilo dát dohromady, co me vlastne bolí. "Tak ty sis natlouk kolínka?" zkoumala pochroumané kusy mé drahocenné anatomie. Já rovnež, akorát jsem to mel slzami ponekud rozmazané.
No, jedním slovem zklamání. Cekal jsem trosky zmasakrovaného krvavého masa, a ono zatím jen mírné zarudnutí.
A pak mi predvedla, jak je ve skutecnosti pitomá. "No jo," prohodila jen tak zlehka, "tak to pofoukáme a hned to bude dobré."
A obe zrudlá kolena pofoukala a pro jistotu na každé vtiskla velkou vlhkou pusu.
"Pofoukáme!" No dovolte, co tohle má znamenat? Co se to tady deje? Dospelá ženská, hrdá majitelka úplné knihovny zdravotnických encyklopedií, prírucek o péci o díte atd., pravidelná divacka veškerých Nemocnic, Sanitek a všeho možného, jen se to v tom musí hemžit doktorama a sestrickama..., a Ona si myslí, že se vážná zranení dají lécit vlažným dechem a trochou náhodne deponovaných lidských slin.
Jód, prosím, to bych bral (i když pálí)... chlorofyl... framykoin... budiž, to všecko jsou osvedcená léciva spolehlivého úcinku. Ale pofoukání a pusa...? Kde žije tech posledních pet set let, co lékarská veda delá tak nesmírné pokroky?
Nekdy me nad Ní fakt jímá zoufalství, to vám teda povím. No, ale nakonec to aspon cástecne zachránila. Když už jsem jecel asi pul hodiny a Ona me ne a ne utišit, at nasadila co chtela, tak se konecne zeptala: "A pár lentilek by to nespravilo?"
Konecne rozumné slovo. Chci ríct, že prece dlouholeté vedecké experimenty nezvratne dokázaly, že lentilky vynikají vysokou lécivou úcinností.

DEN DVANÁCTÝ

Tak teda. Už toho zacínám mít tak akorát dost. Spím co nejvíc, ale i tak si dlouhé a dlouhé hodiny leccos uvedomuju. Vetšinou si uvedomuju, jak se nudím.
Jediné, co me drží pri živote, je pomyšlení na ty obrovitánské úsmevy na Jejich tvári, až uvidí me, Jejich první miminko.

DEN PATNÁCTÝ

"Já sám," je ješte porád mé heslo. Nic jiného taky neprichází v úvahu, když jde o obrad Utírání Zadku.
S rolí toaletního papíru si už ted poradím zrucne - a rychle. Pokud jde o me, tak návšteva záchodu nesplní oucel, když rolicku nespotrebuju celou.

DEN OSMNÁCTÝ

Tenhle barák už je ted fakt pomalu úplná pevnost. Samé bezpecnostní zarízení. Jak se najde neco, s cím bych si moh pekne pohrát, hned to Oni odstraní nebo zneškodní.
Tak treba elektrické zásuvky: na všech jsou ted chránice, takže si s nima nemužu hrát a strkat do nich veci. Dole i nahore na schodech jsou bezpecnostní branky, takže nemužu trénovat techniku volného pádu.
Na všech oknech jsou bezpecnostní západky (konec bungee skoku na gumovém lanu), na šuplatech a dverích u skríní taky. Mají dokonce takové bezpecnostní kliky, co se nasadí na lednici a na mrazák.
No co byste tomu rekli? Nesnaží Oni se zámerne bránit mi ve vývinu? Všechny prírucky o výchove dítete se shodují, že jsem ted ve veku, kdy prekypuju prirozenou zvedavostí o svete kolem sebe. Ale jak mám svet kolem sebe objevovat, když nesmím nakukovat do šuplat a skríní a lednicek?

Až za nejaký ten rok skoncím jako císlo ve statistice nezamestnaných, protože nebudu mít žádnou kvalifikaci, budou z toho rodice moct obvinovat jen a jen sami sebe. Výchova a vzdelání má být jeden souvislý proces otevírání dverí k lidem, a jak chcete ksakru otevírat dvere, když jsou vybavené bezpecnostními protidetskými zámky?
Na nekteré dvere dokonce pridelali takové gumové protibouchací tlumice. To prosím musí závažne retardovat muj vývin. Jak se ze me má jednou stát porádný týnejdžr, když si nemužu vcas natrénovat práskání dvermi?
Na sporák namontovali speciální bezpecnostní ohrádku, takže je mi upírán další požitek, totiž natahovat se nahoru a shazovat na sebe plné hrnky a kastroly varící potravy. A poslední stéblo dodali dneska. Když se On vrátil domu z práce s takovým bezpecnostním krytem na prední stranu videa. Je tím zakrytý ten otvor na kazetu. No, a kam já ted budu strkat nedojedené chleby, ohryzky, lízátka, vojácky a podobne?

DEN DVACÁTÝ

Dneska se Ona rozhodla, že si budu hrát s plastelínou. Když se baví o plastelíne s vybranými kámoškami, vždycky nasadí takové ty výrazy jako "výchovná hodnota" a "rozvíjení tvurcího potenciálu". Neuvedomuje si, že plastelína je dobrá jen k jednomu - totiž že se dá cpát do der a puklin.
Jenomže potíž je, jak jsem práve upozornil, že náš dum je tak posedlý bezpecností, že už nikde dohromady žádné díry a pukliny nezbývají. Tak mi musely stacit takové kusy plastikového potrubí, co jsem našel v komore pod schodištem.

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

Už jsem dlouhý pres ctyricet centimetru. To už byste me nechteli potkat nekde v temné noci, co?

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Muchlácek byl ješte scvrklejší, když se dneska vynoril z pracky. Cím je menší, tím jsem mu oddanejší.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Rodice jsou divní lidi, to vám teda reknu. Mají prazvláštní predstavy o tom, co je duležité, když clovek vyrustá. Býval bych si predstavoval, že podstatné pro díte treba je neco takového, jako že je zdravé a... No, to je vlastne asi tak všecko. Pokud je zdravé, tak celkem nezáleží na nicem jiném.
Jenže kdepak rodicové. Ale jo, jiste, to oni chtejí, aby byl clovek zdravý, jenže to už je jen takový drobný detail ve srovnání se vším ostatním, co taky chtejí aby clovek byl.
Mluvím ted o zpusobech, o chování. Tím jsou rodice naprosto posedlí. Mají úplnou hruzu z toho, že jejich deti budou delat veci, podle kterých se pozná, že jsou "nevychované" nebo - a to je ješte mnohem horší - "ordinérní". Protože to by nejak jako naznacovalo, že selhali oni, tedy rodice.
Jenže potíž je v tom, že vetšina tech vecí, co vám zakazujou, jsou veci príjemné. Tak zadkomluvectví treba, to je jasné, ale jsou tu další, a ty tri, co aspon moje rodice vždycky nadzvednou, když je delám, jsou Cucání palce, Kousání nehtu a Dloubání v nose.
Nechápu, co je na nich špatného.
Naopak, považuju všechny prímo za prospešné.
Cucání palce je velice útešné, a clovek nemusí být profesor freudovské psychologie, aby prišel na to proc. V nepatrné detské myslicce predstavuje palec NECO JINÉHO. Clovek si cucá palec, protože mu to pripomíná blahodárný pocit NADRA V PUSE.
Takže je o to komictejší, když nad tím, že to delám, jancí Ona. Kdybych pokaždé, když mám nutkání cucat si palec, si necucal palec, tak bych místo toho chtel opravdický prs. A to by pro Ni bylo krajne nepraktické, když se pokoušela vrhnout se opet na profesionální pracovní dráhu, ne? Manažeri si obycejne všimnou, když se na porade nekomu u prsu kinklá mimino.
Býval bych se domníval, že je v Jejím zájmu, abych si cucal palec co nejdéle.
Kousání nehtu je další vec, nad kterou moji rodicové nemají vubec právo se rozcilovat. Vedí prece, jak obtížné je stríhat malinké detské nehýtky, taky jsem je nad tím casto slyšel narikat. No, a když jim tady nabízím praktickou výpomoc - vlastní manikúrovací samoobsluhu - dostane se mi vdeku? Ani co by se za nehet vešlo.
Krome toho nejsou ochotni priznat, že to, co si ukoušu a sním, je vysoce výživné.
A pak je tu Dloubání v noce...
Tak tady už vubec nechápu, co proti tomu mužou mít. Dloubání v nose je naprosto prirozený lidský instinkt. Každý zná ten pocit jakéhosi lechtání kdesi nahore v nosní dírce a každý ví, jak neco takového dokáže lézt na nervy. Tak co by mohlo být rozumnejší než se toho lechtání zbavit nebo si ulevit za pomoci nástroje, který nám na to dala príroda? Krome nepochybné slasti - ano, ba i výživy - jež obstarávají okusovacum nehtu, nac bychom jinak asi vubec byli vybaveni nehty?
Neexistuje nic príjemnejšího než prstem propátrávat nosní dírku a lovit nejakého toho zabehlého holuba. Poskytuje to

vzrušení skutecného lovu, a clovek pritom nemá pocit viny, že ubližuje bližním stvorením. Holub nemá vlastní nezávislý život, je to uvolnená soucást lidské bytosti, takže ublížit se mu nedá.
A za ideální situace, jelikož holub, jakmile je uloven, je okamžite vsunut do úst a spolknut, taky nedojde k nicemu, co by mohlo narušit potravní retezec. Dloubání v nose je ekologicky dokonalá forma zábavy a výživy.
Mohl bych se na tomto míste podrobneji širit o nekterých finesách této hry - o speciálních dovednostech nepostradatelných pro Dloubání v nose v prípade rýmy a nachlazení, o nejlepší metode citlivého ovládání nehtu v prípade, že smrkanec už náležite zaschl, o nejúspešnejší technice odcvrnkávání uvolneného a vytaženého holuba do tváre kolemjdoucímu rodicovi, o ruznorodém složení a chuti ruzných holubu, když jsou vloženi do úst a pozreni - ale tohle patrne na takové rafinovanosti není to pravé místo.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Dneska ponekud mrazivejší ovzduší mezi Ní a Ním. Už pred nekolika mesíci si s nejakými kámoši z práce domluvil víkend u more. Že prý je to duležité výjezdní zasedání, musejí dohodnout novou podnikatelskou strategii, no a taky se budou trochu potápet. Podle Ní je to výmluva, protože ve skutecnosti prý chtejí celý víkend nasávat nekde v hospode. Rovnež tak podle Ní je On príšerný sobec, když Ji nechá "samotnou v tomhle stavu - a to se ješte musím sama starat o toho fakana."
Ale Jemu to v nicem nezabránilo. Byl odhodlán vyrazit si na výlet a na výlet si opravdu vyrazil.
A mne ted práve došlo, že "ten fakan" mám být já. Ona je ale tak vulgární.

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Dnes vecer ovzduší mezi rodici ješte mrazivejší. Mela desnou náladu, protože se celý víkend musela starat o me.
A On se vrátil z výletu k mori v nálade ješte desnejší. Vyrozumel jsem, že potápení je ponekud obtížné, když má clovek vzduchovou trubici ucpanou plastelínou.

Tricátý první mesíc

DEN TRETÍ

Ona ted opravdu poslední dobou vypadá ponekud sklesle. Je horko a Ona je už tak tlustá, že se po baráku jen tak tak vlece. Musím ríct, že je mi Jí skoro líto.
Tak vidíte. Už je to venku. Vy si všichni myslíte, že jsem kdovíjaký nelida a že muj jediný životní cíl je priblížit život mých rodicu co nejvíc peklu, jenže to podcenujete instinktivní vznešenost mé povahy. Jestli nekdy udelám neco, co mým rodicum zpusobuje bolest, je to jen pro jejich vlastní dobro. Kdybych nebyl neustále po ruce, kdybych je nesledoval a nebyl pripraven držet je v lajne, nemohli bychom proste jako rodina fungovat. V každé rodine na sebe nekdo tuhle zodpovednost musí vzít, no a u nás v rodine jsem to já.
Jen tak abych uvedl príklad, jaký jsem opravdu hodný a milý, vykonal jsem dneska klasický dobrý skutek. Koukal jsem, jaká je Ona chudák vystresovaná a utahaná, a rozhodl jsem se udelat neco, abych Jí ten život trochu usnadnil.
Celou noc jsem zustal suchý.
A opravdu me úplne zahrálo u srdce, když jsem uvidel, jak na tohle prostinké gesto zareagovala. Ráno prišla ke mne do pokoje, oci vyhaslé a celá nahrbená, a jako obvykle zamumlala: "No, tak abych te asi radši trochu pocistila." Ale když mi stáhla kalhoty od pyžama a sundala plenu a uvidela predmet dolicný - nebo teda spíš nedostatek dolicného predmetu - najednou se celá úplne promenila.
Oci se Jí rozsvítily, záda narovnala a ubohá pitomoucká tvár se rozzárila širokánským úsmevem. "Jejej, ty jsi ale velký, chytrý kluk," zavrkala. "Ty jsi zustal celou noc suchý."
Nekdy je fakt dojemné, když clovek vidí, jak málo Jí stací ke štestí.

DEN CTVRTÝ

A další suchá noc. Její reakce je opet jímave prehnaná. Vyvádí nad tím mým úspechem, až by jeden rek, že jsem snad odhalil tajemství vecného života.
No, a abych ukázal, jaký jsem chladnokrevný frajer, tak jsem vydržel celý den a ani jednou jsem nenamokril speciál trenky. Pokaždé, když jsem pocítil potrebu udelat cí nebo e-e, vcas jsem Ji upozornil a jedno nebo druhé (nebo obojí

najednou) vykonal na záchode.
Muj denní fígl na Ni udelal stejne mohutný dojem jako ten nocní. Hledí na me se zvláštním, žasnoucím pohledem v oku.
Treba budu nakonec Mesiáš.

DEN SEDMÝ

Nadále pokracuju v akci Ctyriadvacet hodin v suchu.
Dneska nekde sebrala jedny moje staré speciál trenky a zamyslela se nad nima: "Tak ty už bych možná mohla vyhodit...?" Chvíli si to rozvažovala. "Ba ne, zatím si je necháme, jen tak pro jistotu."
A uložila je do šuplíku k plenkám. Nakoukl jsem tam pritom taky, protože me zajímalo, jestli vyhodila tu furu plenek, když už je taky nepotrebuju.
Ale to Ona ne. Dokonce bych rek, že tam tech krabic s plenama bylo víc než obycejne. Abyste rozumeli, Ona nakupuje ve velkém, aby mela slevu, a tentokrát to trochu zkopala. Já už ted používám pekne veliké plenky - takové, co se ješte navíc dají vytáhnout a zastrcit. A Ona to šuple nacpe krabicemi plenek toho nejmenšího císla, "Pro novorozence"!
Chudinka malá, nedokáže se nejak smírit s tím, že už jsem dospelý.

DEN OSMÝ

Tak ted už mám dokonale, funkcní lidské telo, a co me s ním nechají provádet? Príležitosti k pohybu mám asi tolik jako kuchané chlazené kure zabalené do smrštovací plastické fólie.
Teda vážne! Zacíná to tu být opravdu velice stísnené. Sotva se mužu pohnout, leda tak sem tam napnout nejaký ten sval. A ješte k tomu jsem nejak uvíznul v prazvláštní poloze hlavou dolu. Zacínám si ríkat, jestli by z toho nebyla nejaká cesta ven.

DEN DEVÁTÝ

Dneska mi koupili nové kalhoty. "Už jsi velký, chytrý kluk a celý den jsi v suchu, tak už nepotrebujeme v kalhotách místo na plenky nebo speciál trenýrky, vid?"
Takže nadelali ohromný povyk s novými kalhotami, co mi budou pasovat kolem zadku. Jenže na druhé strane se rozhodli, že je koupí "o neco vetší, abys do nich dorost," takže jsem v tom zase nevidel nejaký podstatný rozdíl.
Když me dneska Ona ukládala, zacala zase mlít o tom velikém zázraku, že jako zustávám v suchu. "No není to nádhera, že už nemáš plenky," vrkala.
Mel jsem sto chutí prohodit: "Já vím, že už je nemám, ale neuvedomoval jsem si, že je ješte porád máš ty," ale nakonec jsem si rek, ále, co se budu namáhat.
A Ona pokracovala: "Nejlepší na tom je, že už nebudeš potrebovat plenky, když prijde naše Nové Miminko."

DEN DVANÁCTÝ

Teda vážne! Devet mesícu v tomhletom - vedle toho je život prumerné zlaté rybicky nabitý dobrodružstvím.
Ted už bych moh vylízt ven. Bylo by mi výborne. Už bych to zvládnul.
Tak na co cekáme? Pro-o-oc cekáme? Pro-o-oc ceká-á-áme? Pro-o-oc... ?

DEN ŠESTNÁCTÝ

Teda zase ne abyste si mysleli, že tuknutá je jen moje máma. Dneska se mi dostalo vynikajícího príkladu duševne problémového stavu mého táty.
Ona je totiž cím dál línejší - v techhle dnech už nesleze shora dolu do prízemí drív než nekdy pred polednem, takže nad mou snídaní mel dohled On. A mel jsem vajícko.
Vajícka já rád, a to ze dvou duvodu.
První je ten, že do nich mužete shora praštit lžickou. Vlastne já do niceho jiného lžickou mlátit nesmím. Ani jeden ani druhý rodic se v minulosti netváril moc prívetive, když jsem ho shora bacil lžickou. A einsteine jakbysmet, když ho sem naposledy vzali na svacinu.
A za druhé, vajícka jsou nádherne mazlavá a to žluté z nich se dá napatlat na všecko možné.
No, takže dneska ráno obohatil muj táta obvyklou vajíckovou ceremonii novým prvkem. Udelal nekolik topinek, namázl je máslem a pak je nakrájel na tenké proužky. "Tak podívej," povídá, "jestlipak víš, co tohleto je? To jsou vojácci. A ty vojácky si mužeš namácet do vajícka."
To mi pripadalo jako výborný nápad. Když to žluté z vajícka dostanete na vojácka, znamenite se tím rozšírí patlací dosah. A taky se to dá z konecku odcvrnkávat. Dneska se mi podaril prímý zásah kocce do oka.
A pak, behem dne, jsem udelal malý prevlek. Na hlavu jsem si narazil takovou malou zelenou prilbu z umelé hmoty a v

rukou jsem mel obrovitánský samopal, co mi nekdo onehdy dal. (Máma tyhle hracky neschvaluje. Že prý podporujou násilnické sklony. Zato táta je do nich celý hr. No, a když se Ona ani nenamáhá vstát z postele, tak na me nemuže uplatnovat ty svoje nejsprávnejší mravní postoje, no ne?)
At je to jak chce, proste jsem vrazil do kuchyne, protože práve tam se On snažil císt noviny. Namíril jsem na Nej samopal, zmáckl jsem spoušt a ono to udelalo takový ten ratatata randál, co znám z televize. (Máma se mi taky snaží bránit, abych se v televizi díval na ruzné veci, co jsou podle Ní samé násilí, ale tuhle bitvu nemuže vyhrát. Každý dvouletý mladý pán s dálkovým ovladacem v ruce si ve dne v noci na tom nebo onom kanálu hladce najde, jak nekde nekoho strílejí na cucky.)
Táta zvednul hlavu od novin a povídá: "Jo, tak já vím, co jsi. Ty jsi vojácek, vid?"
Teda vážne! Až se budu chtít vystrojit jako proužek topinky namazané máslem, tak se vystrojím jako proužek topinky namazané máslem.
Nekdy mi vážne delá starost to genetické dedictví, co si po techhle dvou ponesu životem.

DEN OSMNÁCTÝ

Horecka pred branou! Tak presne tím já trpím. Horecku pred branou má každý vezen s dlouhým trestem, když se blíží den, kdy ho mají pustit.
A já vím betonove, že datum mého propuštení už musí být taky na spadnutí. Musí.
Jenže jak moc na spadnutí? Kdy to bude? Mel jsem si hned od prvního dne škrábat na zed cárky. Ted bych vedel, jak si stojím (nebo plavu). Jenomže na to už je ted holt pozde.
Víte, že takový vezen se z horecky pred branou muže úplne zcvoknout? No, takže já už se co nevidet taky zcvoknu.
Pustte me ven! Prosím vás, pustte me ven!

DEN DEVATENÁCTÝ

Peclive jsem zvážil možnost, že by na tech recech o Novém Miminku snad prece jen mohlo neco být, ale dospel jsem k záveru, že na tom nemuže být vubec nic.
Z jednoho prostého duvodu.
Mají me. Žádné jiné mimino nepotrebujou. Krome toho by mi to neudelali.
Ale je fakt, že Ona mohutne tloustne.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Není tady místo, ani kocka by neproklouzla. Ani morce. Nebo bílá myška. Proste nic by tu neproklouzlo. Zkrátka tu není sebemenší prokluzovací místo.
Už to moc dlouho nevydržím. Neco musí povolit.

DEN DVACÁTÝ CTVRTÝ

Muchlácek už je zase bez obvazu, ale má rozmery jako menší sušenka. Spoléhám na nej cím dál, tím víc.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Já nevím, že jsou oba takoví ukecaní. Ona do me porád hucí, že už brzy na pár dní odejde, a že až se vrátí, prinese neco šílene zajímavého, uvidím prý, jaké to bude vzrušo. Když to rekla poprvé, projevil jsem jistý zájem. Myslel jsem, že má na mysli ten Super Mega CD Blaster za dve ste ctyricet devet liber a devetadevadesát peníku, jak se tak zostudili, když mi ho nedali k Vánocum.
Ale kdepak. Ta šílene zajímavá vec a to vzrušo, to má být to Nové Mimino. Ne, tady už fakt prestává veškerá legrace.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Pohybuje už se po dome pomalu jako hlemýžd. To už jsem videl slony s vetší mrštností a hbitostí - a se štíhlejší postavou.

DEN TRICÁTÝ PRVNÍ

Tohle už zacíná být naprosto nesnesitelné. Musím s tím neco udelat.

Co takhle treba zacít trochu tlacit TADY DOLE...

Tricátý druhý mesíc

DEN PRVNÍ

Dneska ráno jsem se vzbudil a utrpel jsem ošklivý šok. Jako obvykle jsem se pribatolil k rodicum do pokoje a našel jsem v Jejich posteli - prarodice! Její mámu a Jejího tátu v posteli mých rodicu!
Br. Tak tohle je taková vec, co by na citlivou mladickou psýchu mohla mít naprosto traumatizující vliv. Kdo ví, jaké protispolecenské chování u me v pozdejším veku tahle nemilá bomba vyvolá?
Ješte horší bylo, že oba prarodicové spali. S otevrenou pusou, jeden jako druhý. A chrápali. Br. A na nocním stolku u dedovy postele byla sklenicka s chrupem. To nemá na zlatou rybicku?
Vydal jsem mohutné zavytí hruzy a odporu. To je teda rádne probudilo.
Deda ve vterine spolknul ten chrup ze sklenice. Asi je dobre, že prece jenom nemel na tu zlatou rybicku.

Tak ted už to nebude dlouho trvat. Už to NEMUŽE dlouho trvat. Neco musí povolit. No ne?

Deda s babickou se me celý den pokoušeli zabavit. No, nešlo jim to, to vás mužu ujistit. Byli taky takoví duchem neprítomní. Babicka vubec nebyla s to se soustredit. Porád pokukovala po telefonu.
No a s dedou to nebylo o moc lepší. Vzal me na houpacky, ale teda houpá jako starý poseroutka. Já rád lítám pekne až nahoru k nebi, ale on do me strkal jemnounce, jako bych byl v sedacce pro prtavé mimino. Zklamal, dedecek, zklamal.

No, tak jsem tady. Po tom, co jsem prodelal v tech minulých devíti mesících, at tedy tohle honem kouká být lepší!

Telefon nakonec zazvonil až pozde odpoledne. Já byl zrovna na podlaze a hrál jsem si s kockou. (Tedy "hrál" není asi zrovna to slovo, které by kocce pripadalo moc výstižné. Držel jsem ji totiž jednou rukou kolem krku a druhou jsem jí delal mejkap. Rodice by mi nic takového samozrejme nedovolili, ale deda s babickou meli zrovna jiné starosti, takže si niceho nevšimli. Jisté výhody to tedy má, být sveren do jejich péce.)
Na ten telefon zrejme oba cekali. Spustili kolem toho desný povyk. Babicka propukla v slzy a dedek vypadal taky nejak dojate.
"Detátko se narodilo! Detátko se narodilo," opakovala mi v jednom kuse babicka.
"A maminka i detátko jsou v porádku!" pokracovala.
Jako by mi to nebylo fuk.
"To bude ale krása," cukrovala. "Budeš mít nekoho nového na hraní."
Narval jsem kocce do oka tužku na obocí, jen abych predvedl, jak se vede lidem, s kterými si hraju já.

No teda! Tady se ale nejak strašne moc brecí. Kempinkovému prívesu se hrnou slzy po tvárích, a ten moula, co je s ní, na tom není o moc líp. Tak jestli tohle je ten slavný život, tak musím ríct, že zatím z toho moc pryc nejsem.

Deda s babickou me konecne dostali do postele nekdy kolem deváté. (Rádil jsem jak cerná ruka, vím, cím jsem jim povinován.) Zítra me vezmou do nemocnice, podívat se na to Nové Mimino.

21.15 Mám docela hlad. Myslím, že se prisaju tadyhle k jednomu z tech dvou peknych štavnatých prsu.
21.30 A zase hlad. Nejvyšší cas si zase cucnout.
21.45 Porád hlad. Ješte! Ješte!

A tak dále a tak dále, celou noc. Tak to jsem prosím já a uplatnuju právo stoprocentní vlády nad Ní. Ta bude ješte jednou litovat, že si zvolila metodu krmení na prání.

DEN DRUHÝ

Když jsem se dneska ráno vzbudil, byl tady i táta, nejen deda s babickou. Vypadal na porádnou kocovinu. Dobre mu tak.
A taky mi rekl, jak to Nové Mimino pojmenovali. Od té chvíle jsem se neprestal popadat za bricho. Chudák sysel. Hihi.
A pak že není žádná spravedlnost. Hihi.

Práve jsem si uvedomil, že to groteskní slovo, co porád opakujou, je jméno, které mi hodlají povesit na krk do konce života. To snad nemužou myslet vážne!

Dneska odpoledne me vzali do špitálu, že abych se na to Nové Mimino podíval.
To je teda povyku pro nic, to vám povím. Je to špatný vtip. Proste dušená šunka zabalená v dece. Ošklivý jak noc. Máma i táta se snažili, abych o to projevil aspon trochu zájem, ale reknete, i pri nejvetší snaze, co je na dušené šunce zajímavého?
Rekli mi, že mimino má pro me dárecek, a vrazili mi do ruky obrovský balík v ozdobném dárkovém papíru. Hurá, napadlo me, konecne si uvedomili, jaké krivdy se na mne dopustili.
Byl to vlácek Tomík Tank, parní lokomotivka, koleje, komplet všecko. No, trošku zklamaný jsem byl. Já vím, kompletní vlácek Tomík Tank taky není marný, ale uznejte, Super Mega CD Blaster za dve ste ctyricet devet liber a devetadevadesát peníku to není, ne?
A pokud jde o tu vymyšlenost, že je to dárek od Dušené šunky... No, tak na to jsem se tváril presne s takovým pohrdáním, jaké si to zasluhuje. Prosím vás, vždyt Dušená šunka je naprosto bezmocná, nebo teda bezmocný. Je mi jasné, že nemoh vylézt z postýlky, odmašírovat do sámoškového hrackárství My Jsme Hracicky, vzít tam Tomíka Tanka z regálu, odnést si ho k pokladne, vytasit se s kreditní kartou... sorry, ale tomu já proste neverím.
Rodicové hned že si nás spolu musejí vyfotit. Tohle je desne divné. Na tom príchodu Dušené šunky musí být neco pozoruhodného, protože to mého tátu vytúrovalo do nejvyšších fotografických obrátek. Foták má v jednom kuse prilepený na oko. Dušená šunka si urcite bude myslet, že On má obdélníkový cerný oblicej, místo nosu objektiv a místo ocí hledácek.
Proste trávil celé odpoledne tím, že cvakal jeden obrázek té vánocky v dece za druhým. Nevím, proc se namáhá. Až to dá vyvolat, budou všechny fotky naprosto stejné. Treba má v úmyslu usporádat jednoho krásného dne avantgardní výstavu. Totožné obrázky s názvy jako Dušená šunka 1, Dušená šunka 2, Dušená šunka 3 atd. Jiný duvod me pri nejlepší vuli nenapadá.
Ale strašne si chtel udelat obrázek me, jak tu vec držím v náruci. A Ona taky. "To bude krása," mlela porád. "Ty, veliký, budeš držet jeho, malého - budeš mít nejcennejší památku na celý život."
Cože? To má tedy dost zvláštní predstavu o tom, co já považuju za duležité, jestli si myslí, že neco takového budu považovat za cenné.
Ale co, já jsem duše tolerantní. Jestli Jim tohle dá nejaký pocit štestí, prosím, me proto neubyde. Stejne to není na dlouho. Za pár dní se Ona vrátí domu, Dušenou šunku nechají ve špitále, jinam stejne nepatrí, a doma muže pokracovat normální život.
Tak jsem se poslušne usadil na židli, Oni vylovili tu vánocku v dece z postýlky a šoupli mi ji na klín. Nechal jsem to tam ležet. Netoužil jsem po fyzickém kontaktu s tím predmetem, pokud to nebylo nutné.
"No tak, musíš Malého podržet. Prece nechceš, aby Malý spadl na zem, vid že ne?"
No, copak o to, nápad by to špatný nebyl... zacal jsem pohupovat kolenama, ale On honem priskocil a ten balík zachytil, aby nesletel.
"No tak, obejmi Malého pekne. Hezky ho vem do náruce."
No tak dobre, no. Sevrel jsem kolem Dušené šunky ruce a zmácknul jsem.
"Ne tak moc, ne tak moc!"
Poslušne jsem povolil sevrení a lhostejne jsem pohlédl na ten predmet v mé náruci. Tedy jako mimino to rozhodne nevypadalo. Nebo aspon ne jako já. Sympatické rysy veškeré žádné. Vlastne vubec rysy veškeré žádné. Scvrklý ksichtík. Už jsem videl krásnejší sušené švestky.
Krome toho to smrdelo. Cástecne to bylo cítit jako drogerie. Ale pod tím pronikalo další, ponekud méne nevinné aroma.
"Tak," pravil ten foták, co mel On místo obliceje, "ted se hezky na tatínka podívej a pekne se usmej."
Ne, bohužel. Odtud až potud. Až do tedka jsem byl dokonalý vzor ochoty a spolupráce. Dotknul jsem se toho. Nepustil jsem to na zem. Stisknul jsem to, ale nerozmackal. Ale úsmev, to teda ne, to už by bylo prece jen moc.
"No ty máš ale pochmurný výraz," pravila Ona.
Taky jsem mel proc. Byla to velice vážná chvíle. Nevidel jsem sebemenší duvod pro nejaké veselí.
A on cvakal dál a vyluzoval pritom takové ty zvuky, co na mé tvári zatím vždycky vyvolávaly úsmev, ale já jsem se nedal. Až bude zahájena ta Jeho výstava, vystaví "Dušená šunka a Prevít" na odiv náležité ocenení vážnosti této chvíle.
Oficiální fotografování pokracovalo a Ona mezitím z postele neustále opakovala: "A vy dva budete nejlepší kamarádi na svete, vid?"
Cože - já a Dušená šunka? Kamarádi? O tom si nech tak leda zdát, devenko.
Za chvíli me zase odvedl. Porád se omlouval, že tam nemužu ješte zustat, ale mne už to tedy úplne stacilo. Cestou domu mi koupil zmrzku. Nepatrné odškodné za to, co jsem práve vytrpel.
A vlácku s Tomíkem Tankem jsem se taky brzy nabažil. Táta to vybalil a natáhl koleje a oba jsme si s tím pár minut hráli. Pak jsem si ale uvedomil, že vlácek neumí nic jiného než jezdit porád kolem dokola, tak jsem ztratil zájem, odloudal jsem se pryc a nalil jsem kocce do misky na vodu neco barev.
Asi za hodinu jsem se do pokoje vrátil a On ješte porád ležel na zemi a hrál si s mým vláckem. Je prece takové mimino. Už me to dost nudí, že tu máma není. Nemužu se dockat, až bude zase zpátky a Dušenou šunku nechá ve špitále, jinam stejne nepatrí.

Dneska odpoledne privedli do nemocnice takové batole s kyselým ksichtem, aby mi složilo poklonu. Odpudivé

stvorení, úplný Hryzoun. Porád se snažili, aby si me povšiml. Nechápu proc. Hryzoun o me nejevil sebemenší zájem. To mi zcela vyhovuje. Pocit je to obapolný.
No co, žádná starost. Není duvodu, proc bychom se my dva meli ješte nekdy setkat.

DEN TRETÍ

Tak dneska se Ona vrátila domu ze špitálu - a predstavte si, že mela tu drzost pritáhnout tu Dušenou šunku s sebou! Dobrý vtip já tedy ocením, ale co je moc, to je moc.
Co se to tu deje?
On i Ona ovšem o tu vec projevují neprimerený zájem, tak jsem se tváril taky tak, abych jim udelal radost. Ale po deseti minutách me to prestalo bavit. No co, po deseti minutách me prestanou bavit i hracky, a ty jsou mnohem zajímavejší než Dušená šunka. Hracky aspon vyluzují ruzné zvuky nebo blikají svetýlky, když na nich mackáte tlacítka. Ale jak jsem tak koukal, Dušená šunka na sobe žádná tlacítka nemá.
Takže po deseti minutách jsem prohlásil: "A domu," což melo znamenat: "Jo, tak to by mohlo stacit. Mužete to odnést domu."
Jenže rodicové naprosto nepochopili, co chci ríct, jen tak nejak zpudinkovateli a prikyvovali: "Ano, naše nové miminko už je ted doma."
No, asi se pro to nekdo ze špitálu staví pozdeji a odnese si to.

Tak tady mám ted podle Nich žít, jo? No, musím ríct, že Jejich vkus v oblasti domovního zarízení mi moc neimponuje. Ta postýlka je samá kudrlinka a volánek, je to jak z katalogu dortových ozdob od cukráre. A pokud jde o ty hunaté králícky na tapetách... hu! Mužu jen doufat, že je to pouze docasné ubytování. Je to ponekud podradné, když to srovnám s tím, co jsem si predstavoval.
A taky je tady z nejakých záhadných duvodu ten Hryzoun. Doufám, že to je taky docasné. Predpokládám, že taky nekam patrí a že se tam co nevidet odebere. A mel by se tam odebrat hezky zcerstva.

K nevíre! Když jsem se navecerel, šla nahoru a vrátila se... s tou Dušenou šunkou v náruci! To je ovšem obludné. Ono je to tu ješte!

K nevíre! Odpoledne jsem se prospal a Ona me pak vzala a odnesla dolu do obýváku. A tam se u televizoru roztahoval, jako by mu to tady patrilo... ten odpudivý zakrslý Hryzoun. To je tedy obludné.
Vidím, že tu vzniká jistý problém. Moji rodice si budou muset uvedomit, že to jediné podstatné v Jejich živote jsem já. Nemužu pripustit, aby Jejich pozornost rozptylovaly nejaké jiné deti.
No, ale když nasadím jednu rádnou noc a celou ji vyplním úsilím urvat si palici, nahlídnou snad, že se dopustili velké chyby.

DEN CTVRTÝ

Dušená šunka bydlí v pokoji pro hosty!
No co, asi se budu muset vyzbrojit trpelivostí. Za pár dní o to Ona ztratí zájem a pošle to zpátky. Stejne jako to udelala s aerobikovým stojanem, prístrojem na sjezdové lyžování a spoustou dalších blbostí, co si dala poslat s právem vrácení.

Je videt, že Jim není jasné, co Jim chci sdelit. Prosím. Ríkají si o to! Já už se postarám, aby dneska celou noc ani oko nezamhourili!

DEN DESÁTÝ

Dneska ráno jsem Ji pristihl v pokoji Dušené šunky. Menila tomu plenky. Fuj. Plenka byla celá pomatlaná, vypadalo to jako kafe s mlíkem.
Jenže to nebylo cítit jako kafe s mlíkem.
Teda vážne, já nevím, že si to nechává, když je to tak odporné.

DEN SEDMNÁCTÝ

Ta hanba! Ta potupa!
Rodice zakoupili dvojmístný golfácek! A já v tom mám sedet, prikšírovaný vedle Dušené šunky!
Dovedou si vubec predstavit, jaký vliv to bude mít na moje postavení u nás v ulici?

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Dneska ráno jsme jeli nakupovat. A z duvodu, které asi zná jen Ona, jel Hryzoun s sebou.
Proc asi? Deje se tady neco divného. Jakou nezdravou moc ta zruda malá nad mou mámou má? Treba má nejaký tajný pakt s Dáblem. Tím by se zároven vysvetlilo to, jak se porád tvárí.

Mé obvyklé sámoškové vylomeniny byly dneska ráno znacne omezeny, protože Ona trvala na tom, že Dušená šunka pojede s námi.
Poslední dobou jsem si navyk chodit ulickama, shazovat veci z regálu, porážet pyramidy konzerv, vrážet seniorum do vozejcku atp. No, a když se unavím, zacnu fnukat, až me zvedne a posadí do toho sedátka na vozejcku. To je velice výhodný posaz, protože odtamtud mužu zase nadelat ohromný binec s vecma, co už si do vozejcku Ona nandala.
Jenže dneska mi byla moje obvyklá sámošková akce uprena. Místo aby si vzala vozejcek se sedackou, vzala si takový ten vetší s lehátkem pro mrnata. A do toho položila Dušenou šunku.
A JÁ musel celou sámošku prochodit PEŠKY!
A navíc jsem si nemohl zase jednou s chutí zarádit mezi regály. Ona totiž zrovna investovala do nového mucidla, které musí podle me být prísne zakázané Ženevskou konvencí. Už jsem to párkrát videl, ale na me ho Ona zatím ješte nikdy nenasadila. Je to vlastne takové pouto a podstatne to omezuje rozsah mých objevitelských snah.
Na jednom konci je taková jako prezka, tu si Ona nacvakne na zápestí nebo na vozejcek v sámošce - a na druhém konci je další prezka, a tu nasadí na zápestí mne. No a mezi nima je takový ten kudrnatý drát.
Co mi to delá? Jak Jí mám vyložit, že nejsem telefonní sluchátko?

Cestou domu ze sámošky jsem usnul, a když jsme dorazili domu, musela me zrejme nechat v kocárku v predsíni. Tam jsem se aspon probudil.
Predstavte si ten šok, když jsem uslyšel, co se deje. Ona predcítala, nahlas. Byla v obýváku a cetla Hryzounovi knížku!
Podle toho, co jsem slyšel, nejaká slaboduchá historka o králíckovi, co nekam jede autobusem.
No tak to jsem samozrejme nemohl strpet, to jiste chápete. Tak jsem okamžite vydal mohutný zbesilý rev.
Je Jí nutno priznat, že pro me okamžite prilítla. Ale pak mela tu drzost, že me vzala s sebou do obýváku, sedla si se mnou na pohovku vedle Hryzouna a zeptala se: "Tak co, poslechneš si s námi peknou pohádku?"
Jo, to urcite. Podnikl jsem jedinou akci primerenou okolnostem: hlasite, smradlave a škrundave jsem naplnil plenku.
Zabralo to. Ignorovat mohla ten zvuk i tu vlhkost, co se Jí rozlézala po rukávu, ale to aróma ignorovat proste nemohla.
Knihu vrazila Hryzounovi, vykrikla: "Prohlížej si to chvíli, já zatím malého prebalím," a už se hnala se mnou nahoru a ve vterine me prebalovala.
Jasné vítezství pro me, bych rekl.

Šla prebalit Dušenou šunku uprostred mé pohádky! Králícek nastoupil do autobusu, ale ješte z neho nevystoupil! To je naprosto neprípustné!
Okamžite jsem pochopil, o co jde. Tak Dušená šunka si myslí, že upoutá Její pozornost, když udelá e-e do plenky.
Ono si to ve své drzosti nasadí mou vlastní taktiku, v prubehu dvou a pul let propracovanou do nejjemnejších detailu.
No, tak tuhle hru ovšem mužou hrát i jiní, rekl jsem si.
Šílene jsem se soustredil, mohutne jsem zatlacil a velenádherne jsem naplnil speciál trenky. (Tedy neco z toho zachytily speciál trenky. Zbytek ne.)
Potreboval jsem víc než jen prebalit. Potreboval jsem do cistírny.

DEN DVACÁTÝ TRETÍ

Dneska jsem vyhlásil slavnostní konec veškeré záchodové drezury! Tímto jsou veškeré pokroky, jichž jsem behem dvou let dosáhl, anulovány!
Takže noc na dnešek jsem rozhodne bez plenky v suchu nestrávil.
Tedy bez plenky ano, ale ani zdaleka ne v suchu, a ve vuni taky ne.
Já totiž zvítezím, abyste vedeli, a cím drív si to Dušená šunka uvedomí, tím líp!

Tricátý tretí mesíc

DEN DRUHÝ

Už to vypadá betonove. Myslím, že si Dušenou šunku opravdu chtejí nechat. Vubec se nezmínili, že by to snad chteli

poslat zpátky tam, kam to patrí. A to jim to zabírá skoro úplne všechen cas.
Ale jen žádný strach. Tohle je muj kus zeme a já se nevzdám ani jednoho centimetru.

Tak ten Hryzoun je tu ješte! A mám takové ošklivé podezrení, že ho rodicové považují za nejaký stálý kus zarízení nebo co.
Hu. Ale jen žádný strach. Tohle je moje území a Hryzoun z neho nedostane ani kousícek.

DEN PÁTÝ

Dneska ráno mi bleskl desivý nápad. Co jestli mela máma pravdu...? Co jestli jsem to já považoval jen za fantazii, a ono je to fakt pravda...? Co když ta Dušená šunka fakt je to Nové Detátko, co o nem porád blábolila...
... no jo, ale to by pak ta odpudivá zrudicka byla moje vlastní krev. Br. Nad tím cloveka jímá hruza.

DEN ŠESTÝ

Dneska ráno mi bleskl desivý nápad. Co když ten Hryzoun, co se tady porád potlouká po baráku, sem ve skutecnosti patrí...? Co když je s Nima nejak v príbuzenském vztahu...? Co když - ješte horší pomyšlení - je nejak v príbuzenském vztahu SE MNOU...? Co když - úplne nejhorší pomyšlení - je to ve skutecnosti muj starší sourozenec!
Br! Ta predstava me fakt zneklidnuje. Krome všeho ostatního by to znamenalo, že to luno, co jsem se v nem devet mesícu s takovým potešením šplouchal, melo prede mnou jiného nájemníka.
Když me napadlo tohle, vyplašil jsem se tak, že jsem poblinkal svou kocku od hlavy až k ocasu.

DEN OSMÝ

Dneska vecer jsem Ji zaslechl, jak Mu neco vykládá ustaraným hlasem. Problém, co z neho byla celá rozklepaná, bylo Sourozenecké Souperení.
Musela se o tom docíst v nejaké té knize o péci o díte, protože když mi prišla dát pusu na dobrou noc, vyhrkla - žádná rafinovaná horká kaše, pekne rovnou: "Vid že budeme všichni jedna velká štastná rodina, že? Vid že nebudeš na Nové Detátko žárlit?"
No tak pochopitelne že ne. Žárlit kvuli necemu takovému, když to za to vubec nestojí? Chci ríct, vždyt ono to vubec nic neumí. Jen se to vrtí, málem palici si to urve a dokáže tak leda zamazat náklad plenek denne. Líto by mi toho smrádete ubohého být mohlo, to jo, ale žárlit...? To at klidne pustí z hlavy.
Díky bohu, že jsem sám tímhle stádiem nikdy nemusel projít.
Tedy pozor, je fakt, že Ona s Dušenou šunkou tráví naprosto neprimerené množství casu... Casu, který by mela trávit se mnou...
Nekdo - já pochopitelne ne, na to už jsem moc veliký - ale nekdo precitlivelý by si mohl treba myslet, že Ji Dušená šunka zajímá víc než já...
Až na to, že takový nápad je naprosto nesmyslný...
No ne...?

DEN DESÁTÝ

Zrovna jsem se probíral tou hromadou prezentu, co Dušená šunka dostala za minulý mesíc, a všiml jsem si dvou vecí.
Ta první je - není toho tolik, jako když jsem se na scéne objevil já! Hihi!
Muj príchod si vyžádal dárky proste od každého. Byly toho jedním slovem hory.
To Dušená šunka... no, je toho podstatne mín. Vysvetlit se to dá jednak Syndromem Dárkové Únavy, jednak - a to je pro me výborná novinka - Syndromem Druhého Dítete. Když jsem prišel já, nikdo si do té chvíle nedovedl predstavit, že by moji rodice párek, nutno priznat, celkem naprosto nenápadný - byli schopni zplodit neco tak skvostného.
Zatímco když se objevila Dušená šunka, vzrušení a prekvapení bylo to tam. Všichni vedeli, že moji rodicové mužou mít deti. Už to nakonec dokázali jednou. No a pak, Dušená šunka nebyla ani zdaleka tak krásná jako já. Je to ve skutecnosti ohavné smráde, abyste vedeli.
No, a ta druhá vec, které jsem si na tech dárcích Dušené šunky všiml, je, jak se všecko tohle zboží zkomercializovalo. Všecko, co ta zruda malá dostala, znám z televizních reklam.
Jakým svetovým názorem tohleto komercní vymývání mozku chudáka Dušenou šunku vybaví pro život? Bude vyrustat v predstave, že vlácky nemají jen komíny, ale vpredu taky obliceje; že dopisy dorucují pánové s velkým nosem a málo prsty; a že svet zalidnují ekologicky uvedomelá zvírátka, politicky korektní Domorodí Americani a veselí hrbácci a že všichni zpívají takzvané texty od Tima Rice.
Jsem rád, že nejsem ve veku Dušené šunky. Vubec té mladší generaci nezávidím, abyste vedeli.

DEN TRINÁCTÝ

Ani se nejak nemužu prinutit, abych vylícil, ceho se Ona dneska dopustila. Možná si vzpomenete, že me pred nekolika mesíci vzala do jednoho Detského kroužku, abych se tam jako poohlídnul. No, a dneska me tam odvedla zapsat jako chovance!
Pochopitelne jsem se rozerval, sotva jsem tam prišel. Jsem duše jemná a citlivá - nikdo na mne nemuže chtít, abych se prítelíckoval s takovou chátrou. Možná by to bylo jiné, kdyby me poslali k tem nóbl mladým pánum a dámám do Zvonecku, ale tady ta sebranka mi pripadala jako sbírka ordinérních individuí.
"Žádný strach," smála se Hlavní Asistentka, obrovitá, svalstvem kypící devucha, klidne mohla reprezentovat Británii v Olympiáde Bodrosti. "vetšina jich ze zacátku brecí, ale rychle si zvyknou."
Hohó! Jak už jsem rek jednou, já se opít rohlíkem nedám.
"A jakpak jsme na tom s chozením na záchod?" ptala se Šéfbodrice. Krev mi ztuhla v žilách. "Na záchod chodit umíme? Celý den zustaneme v suchu?"
"No jiste," usmála se máma bezstarostne.
Najednou ocima zaznamenala, jak mi ze speciál trenek pretéká hladina.

Celou hodinu jsem dneska ráno mel Její nicím nerušenou pozornost. Hryzoun byl nekde pryc. Proste blaho. To by se mi hodilo casteji.
Jenže pozor, v poledne bylo Hryzoune už zase zpátky a panebože - v pekne blbé nálade! Utahaný jak kote. Odpoledne dlouho spal, a to by bývalo melo znamenat, že se mne pro zmenu dostalo další hodiny máminy nicím nerozptylované pozornosti. Jenže jsem bohužel i já dost dlouho spal.

Odpoledne jsem spal a probudil jsem se v hnusné nálade. Tak jsem se rozhodl, že si to vybiju na Ní.

Po odpoledním spánku jsem se probudil v hnusné nálade. Tak jsem se rozhodl, že si to vybiju na Ní.

DEN CTRNÁCTÝ

Rádne jsem se vyzbrojil, že dneska ráno udelám pekne radikální scénu, až se me pokusí odtáhnout do Detského kroužku, ale nestalo se nic. Neodvedla me nikam.
Jsem rád, že prišla k rozumu tak rychle. Vetšinou Jí takovéhle veci straší v hlave mnohem delší dobu. Možná si konecne uvedomila, co už Jí melo být jasné od samého pocátku - totiž že já mám vždycky pravdu.

DEN PATNÁCTÝ

Hnusný, nízký podvod!
Vcera me ukolébala do falešného pocitu bezpecí, a dneska ráno mela tu drzost, že me do Detského kroužku odvedla zas! Zrejme má takový plán, že tam budu docházet dve dopoledne v týdnu.
Toto je otresný útok na lidská práva individua... nebo teda aspon moje práva.
Celé dopoledne jsem prorval. A pokud jde o záchodové návyky... Tolik flašticek dezinfekcního prostredku Dettox asistentky myslím ješte nikdy nespotrebovaly.

DEN SEDMNÁCTÝ

Mám dojem, že si me rodice nedostatecne všímají. Jiste, jsem ta osoba, kolem níž se celá domácnost tocí, ale ješte porád tráví oba neúmerné množství casu s tím Hryzounem. Budu muset neco vymyslet.

DEN OSMNÁCTÝ

Mám dojem, že už jsem vypracoval tu správnou strategii. Jakmile zakašlu, okamžite pribehnou. Budu to muset nejak zarídit, aby si delali starost o mé zdraví. To nemuže zklamat.
No, takže jsem taky zacal experimentovat s novým druhem pláce. Je to mnohem pronikavejší a mezi jednotlivými výkriky se tak jako tresu a vzlykám.
Dneska brzy vecer jsem si to vyzkoušel poprvé.

Dneska vecer mi cetla pohádku - tu docela zábavnou o králíckovi, co jede autobusem - a vtom jsme najednou uslyšeli príšerný jek z pokoje Dušené šunky. Ona okamžite strnula, ale já jsem trval na svém: "Ešte poádku! Ešte poádku!"
Teda to se Jí zas musí nechat, vzdor tomu šíleneckému vytí shora tu pohádku docetla - až k tomu napínavému místu, jak králícek z autobusu vystoupí. Ale sotva docetla poslední slovo, vystrelila nahoru, jako by mela u zadku rachejtli.
Trošku mi to delalo starost. Ten randál, co Dušená šunka spustila, byl totiž fakt výborný. Vypadalo to, jako by tu

zrudu malou neco fakt bolelo. Já jsem samozrejme vedel, že ne, ale mel jsem strach, že Ona mu na to skocí. S láskou jsem si na tu techniku totiž vzpomnel, taky jsem ji pred nekolika léty použil.
Tak jsem se prikradl nahoru ke dverím do pokoje Dušené šunky a vartoval jsem tam, abych videl, co se bude dít.

Dala si tedy na cas, než sem dorazila. Ale zato jsem na Ní videl, že si fakt delá starost. Mela v ocích takový ten paranoický pohled.
Zvedla me z postýlky, a tak jsem predstíral, že mám hlad, ale o prs jsem ztratil zájem, jakmile mi ho nabídla, a zase jsem se rozbrecel. Ten nový plác jsem nasadil, pochopitelne.
Pochybovacne se na me podívala. No tak, nabádal jsem Ji, tohle prece musí stát za to poradit se s príruckou o péci o díte - nebo treba že by prímo telefon na pohotovost? Podle toho zvuku to prece vypadá na neco vážného, ne?
A víte, co udelala, ženská jedna drzá? Prestože jsem jecel, jak když me na nože bere, položila me zpátky do postýlky. Joj, mel jsem sto chutí zarvat, co si to dovoluješ! Tenhle randál ti mel nahnat hruzu.
Jenže ona mi to nezbaštila. Vykrocila ke dverím a pritom povídá: "Já vím, že jen tak otravuješ, ty kluku jeden ošklivá. Ten první to delal taky tak. Tenkrát jsem si opravdu delala starost, ale ted už to poznám - proste jen zlobíš. Tak, a ted koukej spát."
A pak vám fakt odešla, a ješte zavrela dvere.
Já nevím, jak dokážou lidi být necitelní!

Slyšel jsem, co tam máma u Dušené šunky v pokoji rekla. Když vyšla ven, podívala se na me dolu a usmála se: "Proste jsou veci, na které tomu druhému už nikdo neskocí, vid?"
Jupií! To byla radost, slyšet neco takového! Dušená šunka bude muset být mnohem rafinovanejší a mazanejší než já.
Já jsem prišel první, a tak mi skocili na všecko možné. A to Dušená šunka už jen tak nedokáže! Hihi. Chudák moula jeden!

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

Zrovna jsem si neceho všimnul. Vzhledem ke znamenitému umení naplnovat plenky - a nesmíte zapomenout, že toho hodne taky vytece ven a nekdy to jde úplne vedle - me kolikrát za prumerný den úplne prevlíknou.
No, a ted jsem si zrovna všimnul, že hodne z toho šatstva, co me do neho strkají, NENÍ NOVÉ! Pár nových odevku jsem teda zase videl, predávali je jako dary lidi, co mi v prvních týdnech prišli složit hold, ale valná vetšina hadru, co me do nich oblékají, je z druhé ruky, klasické sekácové zboží!
Tak co se to tady deje? Já jsem odstrkovaný. Takoví chudáci moji rodicové zase nejsou. Proc mám zrovna já cpát své vzácné údy do dupacek praných tak casto, že už nikdo nepozná, jakou mely barvu, když byly nové?

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Tak dneska se mi konecne vysvetlilo, jak je to s temi starými hadry, co mi oblíkají - a je to prosím ješte horší, než bych býval vubec uveril.
Ona me zrovna asi tak po sedmnácté prevlíkala, a vtom, nikým nezván, vešel do mého pokoje Hryzoun. S obvyklou nechutí se na me podíval, jak ležím na prebalovacím stolku a já jsem se jako obvykle rozerval, sotva jsem ho uvidel.
A pak mu Ona povídá: "Podívej, Malický má ty krásné modrobílé dupacky, co jsi mel na sobe, když jsi šel na první kontrolu do nemocnice."
COŽE! Jako by nestacilo, že mám na sobe obnošené šatstvo! Ale obnošenosti po TOMHLE stvorení, tak to už je príliš, to nehodlám snášet!
Fuj! Už jen ta predstava, že Hryzounova prdel podelávala oblecení, které ted mám na sobe já...
Tak co jsem mel delat? Hned na míste jsem aspon prokázal, že to dokážu podelat daleko dukladneji, než se kdy v nejdivocejších snech snilo Hryzounovi.
A prevlíknout nemusela jen me z cizích dupacek. Podaril se mi opravdu dalekonosný kobercový zásah. Prevlíct se musela Ona i Hryzoun!
Budou se muset naucit jednat se mnou trochu s úctou!

DEN DVACÁTÝ CTVRTÝ

Maticko má, kéž je ti odpušteno!
Mne nikdy nedovolili dudlík. At jsem knoural, jak jsem chtel, Ona nikdy nepodlehla a nezvolila to snadné východisko vrazit mi do pusy kus gumy, abych mel co žvýkat. Kdepak, Její zásada byla: Ona nebo nic.
Když se ted tak ohlídnu do minulosti, trochu žasnu, že vubec ješte má nejaká nadra. Podle toho, jak jsem je okusoval, bych skoro cekal, že budou ted mít zoubkovaný okraj. Ale to zase ne. Existujou dál, více méne nedotcená. Tedy pozor, je fakt, že jsou ponekud pokleslejší, než byly, když jsem se do nich pustil já. Hihi.
Ale s Dušenou šunkou na to šla úplne jinak. Je to ovšem tak príšerný prevít, v jednom kuse to rve, že Ji celkem chápu. Pokušení ucpat mu pusu v podstate címkoli bylo tak silné, že to nakonec vzdala a pristoupila na dudlík. Jo, záležet to na mne, tak já bych prosím nasadil neco trvalejšího...

Veškeré Její zásady vyletely komínem. A ono je Jí to fuk, aspon to tak vypadá. Slyšel jsem, jak ríká jedné duverné kámošce, která Jí to vycetla: "Heled, docela uprímne, já už na to proste nemám energii. S prvním dítetem je to úplne jiné. To clovek nic neví a jde do toho s takovými temi vznešenými zásadami, co vycet z knížek. S druhým dítetem už jde o to prežít. Za chvíli ticha a klidu dáš všecko."
Tak to jsem se teda nadmul pýchou. Ted už je jasné, že když jsem byl malé mimino já, dostalo se mi Prvotrídního Petihvezdickového Nadstandartního servisu pro VIP, zatímco Dušená šunka se musí spokojit s turistickou trídou. Duverná kámoška byla príšerne zklamaná. "To bych si tedy byla nikdy nemyslela, že TVOJE díte bude mít dudlík," vrtela hlavou.
"To není dudlík," rozpálila se moje máma. "Dneska se tomu ríká 'utešovák'!"
Jako by to bylo neco jiného.

Velice divné. Práve mi strcila neco do pusy. Tvar to má jako konecek nadra, ale at cucám, jak cucám, a že cucám tvrde, zatím jsem z toho nevytáh ale vubec nic.
Jo, a na rozdíl od nadra to vypadá, že k tomu není pripojený zbytek Jí.
Pane na nebi! Že by mela odnímatelné bradavky?
Tak to by me zajímalo, jaké další cásti tela muže jen tak odšroubovat a trousit za sebou po dome. Hmm. Zaslechl jsem dneska, jak Jí On ríká, že nejlepší je, vzít nohy na ramena. Takže to Ona si muže odmontovat i nohy...?
No, nevím, ale jedno je jisté: tahle odnímatelná bradavka je docela príma, hezky se to dumlá. Ohromne útešné.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Dneska zahájilo v Detském kroužku nové smráde. Hlavu si mohlo urvat a porád delalo e-e do speciál trenek. Nám ostatním všem pripadalo, že je to strašná sranda.
A ta nejvetší senzace... ono to bylo einsteine! Ta desná zruda, co mela jako delat veškeré vývojové pokroky v živote dávnou prede mnou! Tak ted se teda konecne profláknul, ted už všichni víme, co je zac. Brecí a delá e-e do kalhot v Detském kroužku. Hihi, to je ale obrat, co?
Jo mimochodem, já už ted v Kroužku funguju jako hlavní žertér a bavic. Nad nekterými mými bonmoty se všichni popadají za bricho. A když predvádím zadkomluvectví, tak se skoro nemužou udržet. (Teda ve skutecnosti se jich vetšina nedokáže udržet.)

Tricátý ctvrtý mesíc

DEN DRUHÝ

Na tech pár týdnech pred príchodem Dušené šunky a té dobe potom je prece jen jedna dobrá vec, totiž že to ponekud zkrotilo "tendence" mého táty k mé máme. Jako vždycky se sice snaží po ní sápat, ale s radostí konstatuju, že Ona posledních pár mesícu na ty nesmysly nemá ani pomyšlení.
To je zpráva znamenitá, aspon pokud jde o me. Osobne si myslím, že moji rodicové by žádný sexuální život mít nemeli. Tedy prosím, je jasné, že to museli udelat jednou, aby dosáhli vrcholné a nejslavnejší chvíle spolecného života - totiž pocetí a príchodu ME - ale s tím to taky melo skoncit.
Rozhodne meli skoncit drív, než pocali Dušenou šunku. To, že vubec dopustili, aby došlo k tak príšerné události, dokazuje, že nemají sebemenší smysl pro odpovednost.
Muj táta si musí uvedomit jednu zásadní vec: od chvíle, kdy jsem se na scéne objevil já, nemá na mou mámu absolutne žádný nárok. Ona patrí mne a jen mne.
Tedy je pravda, že po Ní ted zrovna v jednom kuse leze Dušená šunka, ale skutecnost, že to vubec pripustí, musí z Její strany urcite být jenom jakési momentální pominutí smyslu.
Nicméne pozor: poslední dobou se objevilo nekolik príznaku naznacujících, že by si On snad zase mohl zacít nejak dovolovat. Zaslechl jsem z Jejich ložnice jakési mumlavé rozhovory vyznacující se výrazne lascivním tónem. Taky jsem zaznamenal, že padla významná slova "kontrola po šestinedelí".
Pamatuju si to ješte z doby, kdy bylo šest nedel mne. To se vydala do špitálu na nejakou jako pominkovou technickou prohlídku. A z toho, jak o tom On porád mlel, bylo jasné, že to pro Neho má nejaký hluboký význam a že je to takríkajíc signál pro nejruznejší bezuzdné cinnosti.
No, a dneska vecer, když prišel On z práce, bylo podle pohledu, které po sobe vrhali, úplne zrejmé, že ta "kontrola po šestinedelí" dopadla výborne. A že ted, když se tedy rozsvítila zelená, má v úmyslu vypálit od semaforu co nejrychleji.
Hmmm... tak s tím jsem musel pochopitelne neco udelat. Poslední dobou jsem ponekud polevil v nocních akcích. No jiste, knourám a vríškám a hádám se, kdy mám jít spát, ale jakmile se ocitnu v posteli, tak sice ješte jen tak, aby se

nereklo, párkrát zafnukám, ale jinak vetšinou velice rychle upadnu do bezvedomí a spím až do rána. Abyste rozumeli, jsem totiž vetšinou naprosto groggy. Nemáte tušení, jaká je batolení nárocná vec.
Takže se priznám, že jsem poslední dobou rodicum po nocích povoloval až príliš hladkou jízdu (nojo, to není v této souvislosti zrovna nejštastnejší výraz, já vím) a vubec jsem rádne nedostál své povesti dokonale rozvinutého Prevíta.
Ale dneska vecer jsem uvidel ten záblesk v oku mého papínka, a rozhodl jsem se, že se stoprocentne navrátím ke svým drívejším nocním rvacím akcím. Jestli si myslí, že zrovna v tuhle noc dosáhne nejakého uspokojení, tak na to bude muset rychle zase zapomenout.
Takže jsem protahoval spory o tom, kdy jít spát, co nejdéle, predstíral jsem, že chci pohádky a videa a napít vody a vím já co ješte, a když me konecne dostali do postele, byl jsem pevne odhodlán, že proste neusnu. Budu jecet a jecet, až...
CHRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRR...

S mými rodici se deje cosi podivného. On má už kolik dní v oku takový zákerný pohled. Porád neco mele o nejaké "šestinedelní kontrole" a pak se vždycky tak jako úchylne zašklebí.
Není mi tak úplne jasné, co má za lubem, ale nechce se mi to líbit.
Taky na Ni poslední dobou nejak moc šahá takovým duverným zpusobem. To se mi taky nechce líbit. Její telo je muj majetek a já si s ním mužu delat co chci - a to prosím navždy! Nikdo jiný na nej žádné právo nemá, ani na docasný pobyt.
Nevím presne, co plánují, ale musí se jim to honem zatrhnout. Není treba žádných složitých opatrení. Mel by stacit starý osvedcený trik: proste se celou noc budu snažit urvat si hlavu, a hotovo. Takže jedem...

DEN TRETÍ

A herdek. Dneska ráno me dokonce museli probudit.
Veškeré mé vychytralé plány, jak je celou noc nenechám usnout, prišly vnivec.
Ale podle tech rozespalých a krví podlitých ocí jsem usoudil, že toho v noci stejne moc nenaspali.
A podle toho, jak On ráno nerudne práskl dvermi, když odcházel do práce, bych nerek, že Jim ve spaní bránila šílená, bezuzdná vášen.
Hmmm, zajímalo by me, co se to tady vlastne delo...

Tak jsem rval v jednom kuse, až byl cas zase vstávat, a pak jsem sladce a hluboce usnul. Když jsem se pred polednem probral a chudák moje rozespalá máma mi sdelila, jak je naštvaná, že jsem Ji nenechal vyspat, pokusil jsem se obštastnit Ji vzácným úsmevem. Bohužel se to nejak zvrhlo v krknutí. Ale Ji to naštestí naprosto odzbrojilo, takže nakonec prohlásila, že se na me proste nemuže zlobit.
Jo, tak to si myslíš, slunícko. Však já se ješte postarám, abys behem príštích nekolika mesícu mela dostatek duvodu tohle unáhlené prohlášení uvést v pochybnost. Hihi.

Tak jsem se dozvedel, co se tu v noci delo. Zaslechl jsem Ji, jak o tom vykládá Dušené šunce, ríkala mu, jaký je ošklivý kluk, že Ji a chudáka tatínka nenechal vubec vyspat.
Hoj, ale to je ohromné! Už nemusím být antikoncepce na plný úvazek. Dušená šunka mi pomuže. Mužeme to brát na šichty. Na chvilicku se mi do duše vkradla jiskricka sentimentality.
Mel jsem takovou mlžnou vizi, jak spolu s Dušenou šunkou podnikáme nejruznejší veci... spolupracujeme na úkolu udelat našim rodicum ze života peklo... a dokonce - troufnu si to vubec ríct - jak se skamarádíme...?
Uvažoval jsem o téhle svudné vizi skoro celou minutu, ale pak jsem dospel k rozhodnému záveru.
Neexistuje!
Od samého pocátku panuje mezi mnou a Dušenou šunkou válecný stav. A tak to taky zustane.
Ovšem je fakt, že výstrelky Dušené šunky mi mužou cas od casu být užitecné.
Tak napríklad budu moct zase nechat Dušenou šunku, aby za me dneska v noci vzal antikoncepcní službu. Je to nádherný pocit, vedet, že když si clovek pekne vyspává, ostatní drou za nej. Máš holt, tatko, smulu.

DEN ŠESTÝ

Už zvládám cásti tela, jako když bicem práská. Myslím jako mluvit o nich, ne je používat (i když vlastne užívat je dovedu taky docela pekne - jen se zeptejte Jí, jaký to byl nádherný premet dozadu, co jsem pri nem minulý týden shodil tu sklenenou mísu s ješte teplým pudinkem!)
Ne, mám na mysli jazykové dovednosti. Umím už ríkat slova pro nejruznejší cásti me. "Nosánek." "Pusinka." "Ouško." "Ocicko." "Zoubek." "Bríško." "Pupík." "Nožicka." "Prstícek."... a "Palecet."
Mám taky vlastní slova pro takové ty intimnejší cásti me, ale ta si budete muset domyslet sami. Vytisknout je nenechám - taková knížka tohle není.
Tedy je fakt, že ledaco vyslovuju ponekud nejasne, takže si budete muset zaplatit intenzivní kurs prevítštiny, když budete chtít vedet, co ríkám, ale jedu správným smerem.
Pred Dušenou šunkou mám pochopitelne náskok nekolik kol. On totiž komunikuje jen tak, že rve, delá cí a e-e a blinká. Trapný nedostatek subtilnosti.

DEN DESÁTÝ

S Vánocemi tedy v Kroužku zacínají opravdu brzy. Máme teprv ríjen a asistentky už s náma zacínají vyrábet papírové retezy. Výroba papírových retezu znamená malování. No a malování znamená furu zavarovacích sklenic s vodou, a ty se dají porážet, a furu barev, a ty se dají patlat úplne všude. Úcel hry samozrejme je, aby žádná barva neprišla na ten papír, co se z neho mají stát retezy, ale taky aby se žádná barva nedostala na ty noviny rozložené po stolech. Strefovat se je nutno do nábytku, na podlahu, na šaty asistentek - hlavne Šéfbodrice -, no a pochopitelne do ksichtíku ostatních detí.
Se vší skromností mužu konstatovat, že dneska dopoledne jsem byl naprostá jednicka a trefoval jsem se dokonale do všech uvedených tercu. Nekdo proste umí, a nekdo holt neumí.
Taky dneska ráno ríkali cosi o "Vánocním Pásmu". Nevím, co to je, takové pásmo, ale slyšel jsem o vánocním pecivu a o vánocce, tak si ríkám, že to asi bude neco k jídlu.

DEN TRINÁCTÝ

Povšiml jsem si, že po maniakální aktivite s fotákem, když se dostavil Dušená šunka, ztratil táta rychle chut ho fotit dál. To me, když jsem byl ve veku Dušené šunky, fotografovali mnohem víc. To je ovšem další znamenitá zpráva. Až se za pár let ohlédnou zpátky, najdou detailní a naprosto vycerpávající archiv veškerých výrazových odstínu mé tváre, no a Dušenou šunku budou mít jen na nekolika málo fotkách.
Hihi. Zrudicka jedna, ted vidí, jaké to je na sestupné krivce Syndromu Druhého Dítete.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Nechce se mi to líbit. Hryzounovi se od Ní dostává nejak moc pozornosti. Když jsem vzhuru, podarí se mi vetšinou, aby preostrila na me, jenže když spím, tak Její cinnost nemužu kontrolovat. Já proste nevím, vždyt Ona muže klidne trávit každou minutu, co já prospím, s tím okombinézovaným troubou.
A potíž je v tom, že já toho prospím strašne moc.
Hmmm... budu si muset neco vymyslet, abych veškerou Její pozornost soustredil plne a stoprocentne na sebe.

DEN SEDMNÁCTÝ

Když jsem se dneska ráno definitivne vzbudil (tedy potom, co jsem se xkrát vzbudil v noci), bylo mi jasné, co musím udelat, když si Ji chci dokonale zotrocit. Poskytl jsem Jí privilegium jednoho ze svých prvních úsmevu.
Udelal jsem to, jakmile jsem se ráno nakrmil (ovšem ne poprvé - krmím se ted na prání tak vydatne, že jsem prakticky na kapacce). Odtáhla me od prsu, já na ni rozkošne zvedl hlavu a usmál jsem se.
"Ale ale, tak my máme vetrícky?" na to Ona.
Ne, teda vážne! Proc je tak pitomá? To nepozná rozdíl mezi úsmevem a vetry?
Tak jsem musel úsmev vyrobit znovu, abych se ujistil, že Jí to došlo.
Musím ríct, že napodruhé zareagovala velice uspokojivým zpusobem. "On je to úsmev, on se usmívá!" brebentila celá vzrušená. "No my jsme ale šikovný usmevavý klucina, co?"
A celý den o tom mlela v jednom kuse dál. Hryzouna málem vubec nebrala na vedomí, a to byla znamenitá zpráva, pokud jde o me. Tedy pozor, musím uznat, že se pokusila vzbudit v nem o muj úsmev taky zájem. "Podívej, pojd se podívat, jak se malinký usmívá," opakovala porád. "Ty se na malinkého hezky usmej a malinký se usmeje na tebe. "
Ovšem výraz, jaký na me z Hryzounovy tváre planul, by se ani pri nejlepší vuli nedal popsat jako úsmev. Spíš to byl výraz nekoho, kdo se chystá zorganizovat davový lync.
Jelikož jsem vedel, že to tu zrudu naštve ješte víc, blažene jsem se na nej usmál. Málem mu šel kour z uší! Ten by na lynchování ani nepotreboval dav: s nejvetší radostí by se toho ujal vlastnorucne a na vlastní pest.
Ale to úplne nejlepší prišlo dneska vecer, když moje žasnoucí máma vykládala mému tátovi o úspechu, jehož jsem dosáhl. "Tak dneska jsme se poprvé usmáli," vrkala. "A víš co? To je víc než o ctrnáct dní drív, než se poprvé usmál ten druhý."
To sladké vedomí moci! Když budu i nadále dosahovat vývojových pokroku rychleji a drív než muj starší sourozenec, tak ten si fakt vzteky vykloubí nos!

Br. Zaslechl jsem Ji dneska vecer, jak Jemu vykládá, že Dušená šunka se poprvé usmál drív než já. Jenže Oni si zrejme neuvedomují, že já to mohl udelat kdykoliv, kdybych býval chtel. Mohl jsem to udelat, když mi bylo ctrnáct dní. Mohl jsem se vynorit z luna, hubu od ucha k uchu a pískat si pritom Yankee Doodle a stepovat!
Jenomže jsem se rozhodl, že ne. Peclive jsem si svuj první úsmev naplánoval na okamžik, kdy prinese maximální efekt. A s dalšími vývojovými pokroky to bylo naprosto stejné.
Ale kam tenhle vítr veje, se mi nelíbí. To se má casový rozvrh všeho, co Dušená šunka udelá, srovnávat s jízdním

rádem mým? To mám už ted soutežit nejen s einsteinetem, to sežrali všechnu moudrost i jiní? To mám snad celit konkurenci ve vlastní rodine?
Hmmm... Mel bych si možná seriózne rozvážit, jaké další vývojové pokroky bych mohl v tuhle chvíli podniknout...
Nakonec bych prece jen nerad, aby me Dušená šunka za dva roky zahanbil, kdyby toho dosáhl rychleji.
Treba je ted zrovna vhodná chvíle, kdy poprvé v živote rozbít atom...? Stát se šachovým velmistrem...? Vyjednat mírovou smlouvu na Blízkém východe...?

DEN DEVATENÁCTÝ

V Kroužku dneska znovu prišla rec na to Vánocní Pásmo. Zrejme jde o to, že se všechny deti oblecou do kostýmu a budou za postavy z nejakého biblického príbehu. No nevím, to asi nebude nic pro me.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Muchlácek už má ted rozmery asi jako poštovní známka. Odmítám se od neho odloucit.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

V Kroužku opet rec o tom Vánocním Pásmu. Vetšinu hlavních rolí už mají obsazenou, potíže jsou jen s rolí Vola.
Asi budou chtít, abych to sehrál já.
No, nevím. Budu si to muset rozmyslet.

Tricátý pátý mesíc

DEN TRETÍ

Dneska zahájila Ona s Dušenou šunkou fázi tuhá strava. Se mnou to udelala presne v tomtéž veku.
Dušená šunka spustil nad první tuhou stravou strašný povyk, ale ten delá strašný povyk nad vším. Teda vážne, to je ale takové mimino! Na rozdíl od vybrouseného a rafinovaného me!
Nakonec mu ale tuhá strava zrejme docela jela. No, ono vubec té zrudicce do toho hnusného krku jede všecko. Je to jak mít v baráku ješte jeden vysavac.
Druhá stránka zacátku fáze pevná strava ovšem je, že dneska vecer vyprodukoval Dušená šunka první tuhostravnou plenu. Joj! Fuj! Brrr! Jestli nevíte, co znamená hnus, tak honem spechejte k nám!
Mám dojem, že ted už celý barák tímhle bude smrdet na veky veku.
Já jen doufám, že se toho nedomákne nejaký blízkovýchodní diktátor. Jinak by se totiž moh pokusit Dušenou šunku unést, aby mu pomoh s programem vývoje chemických zbraní.
I když, napadá me ted vlastne, ta predstava, že Dušená šunka nadobro zkejsla v nejaké laboratori utopené kdesi v poušti, by mi možná nebyla tak úplne proti mysli...

DEN CTVRTÝ

Hihi. Dneska zažil Dušená šunka poprvé jednu z nevýhod tuhé stravy - ten pevný plastikový bryndák. Byl znehybnen ve vysoké detské židli s tímhle zarízením kolem krku, takže vypadal, jako by byl na pranýri.
A co se delávalo lidem, co byli odsouzeni na pranýr? Vrhaly se po nich shnilé potraviny a jiné rozkošnosti.
Tak jsem to zkusil se lžící bramborové kaše. No, netrefil jsem, kaše pristála na Její - ted už velice zanedbávané - tabulce výživných hodnot ruzných potravin. Mám tu dokonalý a naprosto nehybný terc, ale ješte nemám natrénovanou mušku, abych toho dokázal plne využít.
No nic. Mužu na tom pracovat. Dávej si bacha, Dušená šunko. Je tu lžíce bramborové kaše a na ní tvoje jméno.

DEN SEDMÝ

To byste neverili, co Dušená šunka spotrebuje plenek! Ten fakan zpusobí ekologickou katastrofu. Ríkám vám, až

padne poslední strom v posledním deštném pralese, nebude nejmenších pochyb, kdo za to muže. Nezavrená prdel Dušené šunky zpusobí totální zkázu sveta v podobe, v jaké ho známe dnes.

DEN OSMÝ

Jedna z obrovských výhod Kroužku je, že sotva se objeví nejaký bacil, už ho máte. Dneska spousta prcku chybela. A tentokrát tu zrejme obchází nejaký Bacil Brišní.
Mne zacal prujem nekdy kolem desáté vecer. Takže Ona musela celou noc každou hodinu z postele, aby si s tím poradila. Nemusím jiste dodávat, že me pokaždé musela prevlíct celého...

DEN DEVÁTÝ

... a pak, hned ráno, vyrukoval s Bacilem Brišním pro jistotu i Dušená šunka.
Najeli jsme na docela slušný rytmus...
9.00 Celého me musela prevlíct.
9.15 Celého me musela prevlíct.
9.45 Celého me musela prevlíct.
10.00 Celého me musela prevlíct.
10.15 Celého me musela prevlíct.
10.30 Celého me musela prevlíct...
...a tak dále po celý den.
Tak tohle je poprvé, že mi z existence Dušené šunky plyne nejaká výhoda. Když budeme na necem takovém pracovat spolecne, mužeme ve dvou být daleko nicivejší, než když je na to jen jeden.
Ale stejne si ríkám, že mu není co verit.

První spolupráce s Hryzounem, docela sranda, musím ríct. Ale zatím z toho nehodlám udelat nejaký návyk. Moc tomu moulovi zatím neduveruju.

DEN PATNÁCTÝ

V Kroužku nedají pokoj, že prý musím za každou cenu vzít roli Vola ve Vánocním Pásmu. Jde zrejme o to, že si clovek nasadí na hlavu takovou masku s rohy. A taky je v tom nesmírne duležitá replika, vlastne vyvrcholení celého predstavení. Vul musí pronést: "Búúú."
Jsem pro tu roli zrejme jako stvorený, zkrátka ideální typ. Šéfbodrice i ostatní se predhánejí, aby me presvedcili to vzít. No, nevím.

DEN OSMNÁCTÝ

Dneska prišla moje máma zase s necím novým (no, taky novinka).
"Rosteš tak rychle," povídá, "tak si ríkám, že bychom meli nejak zapisovat, o co jsi vetší."
Pro me za me, proc ne. Na pozornost médií jsem si už ted zvykl. Každý muj pohyb je zaznamenán v hromadách fotoalb, videokazet atd. Když chce ten archiv rozšírit, prosím. Naši zemi to muže jen obohatit, až budoucí historici zacnou psát o velikých postavách jedenadvacátého století.
"Podívej, tady máme pekný cistý kousek zdi," povídá - byli jsme zrovna v kuchyni. "Tak si k ní stoupni."
Proboha, co má tohle být zase za hru, ríkal jsem si, ale abych chudince staruše nezkazil radost, prišel jsem ke zdi a postavil jsem se k ní pekne celem, kam mi ukázala.
"Ne, ne, obrácene. Zády ke zdi."
Poslušne jsem se otocil, a pak udelala neco ješte podivnejšího. Vzala pravítko, položila mi ho na hlavu a sáhla pro tužku. Poodstoupil jsem od zdi, protože jsem se chtel podívat, co to vlastne tropí.
"Ne, ne, zustan tam. Když se hýbeš, tak to nejde."
Napadlo me, že je ve skutecnosti dost smutné, mít matku naprostého cvoka, a stoupl jsem si zase na místo. Priložila mi pravítko znovu na hlavu... a to byste nikdy neuhádli, co udelala pak...
Udelala neco, co se nesmí! Xkrát mi ríkala, že se to nesmí, takže vím, že se to opravdu nesmí. Zacala na zed cmárat tužkou ! ! !
"Ták!" povídá. "Napsala jsem k tomu datum. A za mesíc to udeláme zas, a uvidíme, jak moc jsi vyrost!" A pak pokracovala: "Škoda, že nemužeme totéž udelat i s Novým Miminkem, ale když Nové Miminko si ješte neumí stoupnout ke zdi, vid?"
No, tak o tom by se dalo pochybovat. Napadá me hned nekolik zpusobu, jak tu zrudu malou ke zdi pripoutat.

DEN DEVATENÁCTÝ

Život je nespravedlivý! Rodice jsou naprosto nesmyslní! Dneska ráno jsem byl sám v kuchyni, tak jsem si rek, že se budu bavit podle svého. A že Jí pripravím milé prekvapení a predvedu Jí, jak úspešne se vyvíjejí mé výtvarné vlohy. Z toho, co udelala vcera, jsem vysoudil, že zákaz cmárání po zdi byl odvolán, tak jsem si prinesl pastelky a pokryl jsem veškerou plochu zdi, kam až jsem dosáhl, nádhernou, barvami sálající impresionistickou kreací s lekníny, ružemi, jezery a rekami, tak trochu v Monetove stylu.
A dostalo se mi vdeku? Tudle!
Místo aby mi pogratulovala a príslušný kus zdi dala našup odvézt do Národní galerie, servala me, že by ode me pes kurku nevzal.
Dokonce mela i tu drzost, že me plácla pres zadek! Plácla! Nosím ted pres den v dusledku postdušenošunkového traumatu zase plenky, takže to plácnutí ani moc nebolelo, ale o to nejde. Tady jde prosím o princip.
Je to porušení mé Obcanské Svobody. Za tohle ji poženu až k Evropskému tribunálu pro lidská práva.

DEN DVACÁTÝ

Ty záznamy na zdi zpusobily, že jsem tak trochu premýšlel o problémech rustu, a mám z toho ponekud težkou hlavu. Copak o to, já rostu celkem dobre, ale za posledních pár mesícu jen tak asi tri až pet centácku. Jenže Dušená šunka... za ty tri mesíce, nebo jak dlouho to je, co ho Ona našla ve špitále a prinesla domu, on svoje telesné rozmery skoro zdvojnásobil.
Takže jestli vždycky za cvrt roku zdvojnásobí svou velikost, tak bude za chvíli vetší než já. A nebude trvat dlouho a bude tak veliký, že už se vubec nevejde do baráku.
Divíte se, že z toho mám težkou hlavu?

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Tak jsem nakonec podlehl a vzal jsem tu roli Vola ve Vánocním Pásmu. Úleva, která se zracila ve tvári naší Šéfbodrice, když jsem pronesl své sladké "Ano," byla prímo dojemná.

DEN DVACÁTÝ CTVRTÝ

Šéfbodrice a ostatní asistentky dneska v Kroužku už zase zacaly s pocítáním. Jsou tím úplne posedlé. Kolem po zdech jsou rady císel a spousta hracek má na sobe taky císla. Je videt, že asistentky mají des z toho, že bychom mohli vyjít do velkého sveta a neumeli pritom pocítat.
Já teda fakt nevím, proc si s tím delají hlavu. Ti dospelí, co znám, zrejme základní pocetní dovednost taký nezvládli, a prece procházejí životem celkem zdatne. Tak treba moje máma pocítat neumí. Kolikrát já Ji jen slyšel, jak povídá Jemu, když chce, aby už šla spát: "Ješte pet minutek." A pak usne u televize a je to mnohem víc než pet minut.
A táta není o nic lepší. Když je treba v hospode - nebo i doma - a nekdo Mu rekne: "Dáš si ješte jednu?" tak pokaždé odpoví: "No tak jo, ale jen tuhle jednu."
A nikdy to tak není. Ten neumí pocítat, ani kdybyste mu platili. Když rekne "jednu", myslí nejmín tri.
Takže když to nevadí u dospelých, nechápu, proc bychom se s tím v našem veku meli namáhat my.
A se mnou si asistentky v Kroužku taky hlavu delat nemusejí. Já už pocítat umím. Vy byste to taky umeli, kdyby si vaše nohy a ruce byly protrpely tolik pocítacích her jako ty moje.
Prakticky každý vecer od chvíle, kdy jsem se narodil, musely moje prsty na nohou pred spaním projít vecerním rituálem fousaté ríkánky "Jedna dve tri ctyri pet, cos to chlapce, cos to sned?" Je to velice zvláštní. Nikdy jsem to tak docela nepochopil. Tedy jiste, slovum rozumím, ale co znamenají tak ríkajíc pod zorným úhlem kosmického veku?
Co, ptám se sám sebe, se s temi prsty stane v pozdejším živote? Treba to o tech pecených bramborách, co jsou málo maštený. Je to výzva k vegetariánství a svérázná prevence prenosu nemoci šílených krav na cloveka? Mají se prsty na nohou tešit na dlouhý život s nízkou hladinou cholesterolu? Ta ríkánka má ovšem jednu velkou výhodu: clovek si ty pitomé brambory muže dle své fantazie a veršovnického umu nahrazovat jinými oblíbenými pokrmy (viz výše).

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Dneska jsme se v Kroužku ucili pocítací ríkadlo. Šéfbodrice predríkala a rekla to špatne!
Chtela, abychom zpívali:
"Jedna - dve - tri - ctyri - pet -
uvidíme celý svet."
To je samozrejme nesmysl. Nevím, kde prišla k tomu "pet". Má to být: "Jedna - dve - tri - ctyri - palecet."
Snažil jsem se vypátrat, proc nás zámerne klame. Pak mi to došlo. Cenzura je to. Nechtejí, abychom zpívali tu správnou verzi písnicky, protože si myslí, že se to pro slušne vychované deticky jako my nesluší.

A taky mi netrvalo dlouho a prišel jsem na to, jak má znít ta správná verze. Klíc je v tom rýmu. Originální verze ríkadla musela být:
"Jedna - dve - tri - ctyri - palecet -
vystrkuje na nás zadecet."
Jenže to by holt nechtely, abychom chodili po svete a ríkali neco takového.

Tricátý šestý mesíc

DEN CTVRTÝ

Asistentky zrejme hodily za hlavu všechny normální cinnosti Kroužku a vrhly všechny síly do zkoušek na Vánocní Pásmo. Je úplne dojemné, jak jsou z toho ti prckové na vetvi, tedy nekterí.
Tak treba ta holcicka, co hraje Marii. Je to taková mladá dáma, a úplne vám jí to stouplo do hlavy. Myslí si, že deláme hru o dívce jménem Marie, co se jí narodilo miminko. Vlastne docela milé. Protože jinak pochopitelne kdekdo ví, že je to ve skutecnosti hra o Volovi.
Dneska jsem si nazkoušel to správné "Búúú". Na všechny to udelalo velký dojem. Talent se proste nezapre.

DEN OSMÝ

Dneska naprostá hysterie na zkoušce Vánocního Pásma. Prišla moje narážka, a místo abych to "Búúú" rekl pusou, promluvil jsem zadkem. A jak!
Všichni riceli!

DEN DEVÁTÝ

Dneska dopoledne prišla na kafe nejaká Její prítelkyne, co taky má Nové Mimino. Sranda, takové dve konkurencní mámy, když se každá snaží dokázat, že to její mimino je hezcí nebo chytrejší nebo vyvinutejší než to druhé.
Podle me jsou jedno odpornejší než druhé, ale když už by nekdo chtel srovnávat, no tak v tom prípade by to byl jasný knokaut. Já si vždycky myslel, že Dušená šunka je to nejošklivejší, nejnešikovnejší a nejnatvrdlejší mimino na svete, ale ve srovnání s tímhletím je to génius a dokáže napsat Vojnu a mír, zahrát Elgaruv cellový koncert a zabehnout pritom svetový rekord na stovku.
Víte, že jsem se docela naštval, když tahleta druhá máma zacala mít jakési prezíravé poznámky o Dušené šunce? Jakkoli je mi to odporné, musím prece jen priznat, že Dušená šunka je moje vlastní krev. A jestli chce nejaký outsider zacít útocit na nej, no tak to si to holt bude nejdrív muset rozdat se mnou.
Ne že bych mel Dušenou šunku nejak v oblibe nebo neco takového. Nechci, abyste získali nejaký nesprávný dojem. Nezacínám být na stará kolena sentimentální. Ale krev není voda, jen tolik jsem chtel ríct.

DEN DESÁTÝ

A jejej. Dneska vytáhla Ona zase po case ten starý bicykl bez kol, že jako bude šlapat a cvicit si telo. No, vydržela to asi deset minut, pak Jí došel dech a zhroutila se.
Je to dojemné. Chce si napravit figuru po druhém díteti.
Jo, dušinko, to urcite. Nenapravila si ji ani po mne.
Kdepak, proste se s tím bude muset smírit. Za to nevycíslitelné obohacení, co Jí do života prinesla skutecnost, že má me, holt taky musí neco zaplatit. Za všecko se v živote platí.
Tak za prvé, o nejakém vosím pase už nebude moct být nikdy rec. Nebo spodní prádlo mini, bude moc ráda, když to bude midi. A krome každodenního blaha mé prítomnosti Jí muj príchod prinesl ješte nekolik dalších vecí. Potrhanou kuži na briše a na stehnech a krecové žíly! Hihi!

Dneska vytáhla takový ten telocvicný bicykl a udelala na nem deset minut.
Je to dojemné. Chce si napravit figuru po mne.
Jo, dušinko, to urcite.
Jak jsem tak s nemalým pobavením sledoval tu Její dojemnou snahu, podíval jsem se stranou na Hryzouna a videl jsem, že se usmívá.

Dušenou šunku zrejme psí kusy naší mamá docela baví. Možná že bude to stvorení mít treba i smysl pro humor.

Jestli nám stejné veci pripadají k smíchu, bylo by možné, že bychom se jednoho krásného dne mohli skamarádit?

Jestli nám stejné veci pripadají k smíchu, bylo by možné, že bychom se jednoho krásného dne mohli skamarádit?

Ani za nic.

Pustte to z hlavy. Pohled na naši mámu na telocvicném kole by pripadal srandovní každému.

DEN JEDENÁCTÝ

Trošku me zacíná štvát, že porád blbne na tom bicyklu, když mi má šít kostým na Vánocní Pásmo a rádne se na to soustredit. Dva ze Trí Mudrcu a Osel a Mladá dáma, co hraje Marii a Buddha a Krišna a Mohamed (nevím tak docela jiste, co v tom ti tri pohledávají, ale náš Kroužek je šílene politicky korektní) už všichni mají kostýmy hotové. Vypadají všichni jako správní blbecci.
Aspon jejich mámy projevily snahu. Když se o tom té své zmíním já, jen se utrhne: "Ale ano, udelám to, to víš, že to udelám. Jen mám ted strašné práce s malým."
Cha. Mela by si udelat nejakou predstavu o tom, co je duležité. Co se má co soustredovat na Dušenou šunku, když má v rodine opravdový Divadelní Talent! O mém výkonu v roli Vola se bude mluvit ješte mnoho desetiletí, vím to zcela jiste, a Ona bude moci trávit svá pozdní léta zalitá odleskem mé slávy. Tak by mi ted snad aspon mohla udelat ten kostým.

DEN DVANÁCTÝ

Dneska mi ukázala tak zvaný kostým pro roli Vola. Strašlivé zklamání!
Jde o to, že já jsem si predstavoval neco ohromne vznešeného... rozumíte, takovou nádhernou hlavu ušlechtilého zvírete, rohy pekne hrde k nebi - tak neco jako krížence mezi Mínotaurem a Jelenem v ríji.
A ona mi strcí takový schlíplý jako klobouk z hnedé plsti. Uši schlíplé. Dokonce i rohy schlíplé. Kinklaly se po stranách a já s nimi vypadal jako nejaký zakriknutý kokršpanel.

DEN TRINÁCTÝ

Dneska jsme meli kostýmovou zkoušku na Vánocní Pásmo. Pro me to bylo desne ponižující. Uvidela me v mé volské výbave jakási nová máma, co si prišla Kroužek prohlídnout, a povídá: "Jejej, to jsem nevedela, že v betlému je taky Krtek."

DEN ŠESTNÁCTÝ

Mladá Dáma, co hraje Marii, udelala dneska v Kroužku scénu. Zacala vyvádet, že prý ta panna, co jí dali jako Ježíška, vubec nevypadá jako opravdové mimino. Cha, mizerná herecka to vždycky svádí na rekvizity, a tohle je herecka prímo príšerná. Krome jiného jí ta panenka každou chvíli upadne.
Jedna asistentka navrhla: "Tak co treba najít do Pásma nejaké opravdové miminko?"
Jen tak tak, že jsem nenavrhl Dušenou šunku. Vubec by mi nevadilo, kdyby s ním ta Mladá dáma, co hraje Marii, každou chvíli bacila o zem.

DEN SEDMNÁCTÝ

Dneska jsme meli první projížd'decku celého Pásma. Vypadá to asi takhle: Šéfbodrice predcítá kousky takového vyprávení o nejakém miminu, co se narodí ve stáji (podle me teda vyložený prípad pro sociální pracovnice, to je jasné jak facka). No a vždycky v nejakém klícovém bode nejaké díte, teda nekdo z nás, neco udelá.
Ovšem jen nekterí z nás. Nekterým se žádná akce nemuže sverit. Buddha, Krišna a Mohamed celou dobu jen tak zevlují a tvárí se, jako že nemají ponetí, proc tam vubec jsou (no, vzhledem k okolnostem vlastne není ani príliš divu).
A nekterým se zase nemuže sverit ani jedna replika. Tak treba Mladá Dáma, co hraje Marii, nesmí ani hlesnout.
Asistentky vedí, že by to zvorala. Ne, má tam jen jednu jedinou akci: když Šéfbodrice rekne: "A Marie položila díte do jeslí," má dát panenku do krabice od hub ze sámošky firmy Sainsbury. (Že prý ji necím potáhnou, ale zatím se k tomu nikdo nemá - ješte porád jsou na ní obrázky ruzných hub.)
No a té Mladé Dáme, co hraje Marii, se dokonce i tohle kolikrát podarí zvorat. Na devíti zkouškách z deseti panenku

proste pustí z ruky a do krabice se s ní vubec netrefí.
A opravdická slova má v roli jen málokdo z nás. Tri mudrci ríkají, co panence prinesli za dary. Musejí si pockat, až Šéfbodrice rekne tu správnou narážku.
Cte tedy: "Jeden mudrc prinesl..." a první prcek rekne: "Zlato."
Cte: "Další mudrc prinesl..." a druhý prcek rekne: "Kadidlo." (Mohlo by vás treba napadnout, že to je dost težké slovo pro nekoho našeho veku, ale když vám povím, že Druhého Mudrce hraje einsteine... tak to stací, ne?)
A pak Šéfbodrice precte: "A Tretí mudrc prinesl..." a tretí prcek má ríct: "Myrhu."
Jenže s tímhle prckem je to sázka do loterie. Ten totiž muže ríct naprosto cokoliv. "Mrzku." "Autícto." "Coko." "Péta." Suplman."
Promluvit smí ješte další dva clenové souboru. Vul a Osel. Ješte porád mi delá trochu hlavu to poradí. Je samozrejme správné, že první je na rade Vul, ale to znamená, že první promluvím já. No, a tak poslední slovo, hlasem, který zní divákum pri odchodu v uších, má Osel.
No a v téhle inscenaci nepatrí Osel bohužel zrovna k nejvetším hercum, jací kdy vstoupili na divadelní prkna. Predevším je to holka, no a osel by mel být muž, ne?
A pak, ona mecí. A Osel nemá mecet. Osel má hýkat, ne? Jenže tohle smráde hýkat neumí. Vubec neumí nic jiného než mecet. A asistentky - je to trapný nedostatek profesionality, a to já v každé inscenaci, ve které hraju, moc špatne snáším - se s tím proste smírily.
Utešuje me jedine, že v mysli diváctva se její ubohé zamecení zcela ztratí a bude prehlušeno trvalou vzpomínkou na mé robustní a jímavé "Búú".
Mimochodem, ty narážky vypadají tak, že Šéfbodrice precte: "A dokonce i zvírátka chtela Ježíška pozdravit. Vul pravil..." A pak já reknu: "Búú". "A Oslík pravil..." A Osel rekne "Méé".
Dnešní projíždecka byla naprostá - ale naprostá - katastrofa. Ale znáte to, ríká se, že když je špatná generálka...

DEN OSMNÁCTÝ

Tak dneska jsme meli to Vánocní Pásmo. První znamení, že je neco jinak než v normální všední den, bylo, že když nás mámy odevzdaly v Kroužku, postávaly v predsíni dál. (Normálne se nemužou dockat, aby už byly ze dverí.) A divná vec, dokonce tam byl i sem tam nejaký ten táta (a to slovo "divný" ríkám zámerne).
Ješte horší bylo, že moje máma s sebou privezla i Dušenou šunku. Naštestí to stvorení spalo. Mela ho pripoutaného pred sebou v takové té kapse. Smrtelne jsem se stydel. Ostatní mámy mely mnohem elegantnejší výbavu.
Všichni rodicové se tlacili v jednom koute, chechtali se a uculovali, no a my jsme byli na druhé strane a prevlíkali jsme se do kostýmu. Nelíbilo se mi to. Takhle divákum na ocích, ríkal jsem si.
A jaké je to pak taky prekvapení, no ne? Chtel jsem mít porádné entré, až se objevím jako Vul (i když vypadám jako Krtek).
Konecne jsme byli všichni více méne komplet okostýmovaní a Vánocní Pásmo mohlo zacít. Už pred zacátkem se rozzárila svetla ramp a kamery zacaly vrcet. Vypadalo to, že každý rodic chce na vecnou památku zachytit každý pohyb zrovna toho svého hnusného spratka - i když je to treba jen obycejný pastýr s osuškou omotanou kolem hlavy.
Ta foto a video medializace ve mne vzbuzovala ponekud smíšené pocity. Na jednu stranu jsem si prál, aby byl muj památný výkon v roli Vola náležite zvecnen, a na druhou stranu jsem zrovna nehorel pro to, abych byl zvecnen coby Krtek.
No, nakonec rozhodnutí stejne nebylo v mých rukou, protože moje máma zapomnela vzít foták nebo kameru. Teda vážne! Ta vám je od té doby, co je tu ten trouba Dušená šunka, roztržitá, až buh brání.
Ze všeho nejdrív Mladá Dáma, co hraje Marii - ješte než vubec porádne nastoupila na jevište -, upustila mimino.
Shromáždené mámy i otcové byli shodného názoru, že je to roztomilé. Pane na nebi, ríkal jsem si, takovéhle obecenstvo. Jen ty nejlacinejší fóry to dokáže ocenit.
No nic. Vedel jsem, že mají pred sebou aspon jednu opravdu dramatickou chvíli. Jen pockejte, až prijde moje zabucení. Mé "Búú" vám zmrazí krev v žilách! Však já vám ten blbý úsmev ješte smažu z tvárí!
Když mela Mladá Dáma, co hraje Marii, ukázat mimino Trem Mudrcum, podarilo se jí ho upustit zas. Obecenstvo to pro zmenu ocenilo hurónským smíchem.
A totéž zas - jak se ostatne dalo cekat -, když došlo na dary Trí Mudrcu.
"Jeden Mudrc prinesl..." cetla Šéfbodrice, a první prcek povídá: "Zlato." Presné.
Slecna Šéfbodrice pokracovala: "Další Mudrc prinesl..." a druhý prcek povídá: "Kadidlo." Naprosto dokonale.
(Tlumená reakce obecenstva na úspešný výkon einsteinete jen potvrdila starou pravdu, že když je nekdo moc chytrej, tak to všechny otráví.)
A pak už jsme všichni se zatajeným dechem sledovali Šéfbodrici, jak cte: "A Tretí Mudrc prinesl..."
Nastala dlouhá pauza a Tretí Mudrc se rozhodoval. Pak, hlasite a jasne, pronesl: "E-e."
Tomu jsme se všichni srdecne zasmáli, prckové i rodice. No, musíte uznat, že to bylo docela vtipné.
Jenže ted už konec srandicek. Blížila se moje veliká chvíle. Výborne. Chtel jsem je mít ve strízlivé nálade, aby dokázali ocenit finesy mého "Búú".
Vyvrcholení hry se blížilo. Slecna Šéfbodrice cetla: "A dokonce i zvírátka chtela Ježíška pozdravit. Vul pravil..."
Rekl jsem si, že to odrazím porádnou generálpauzou, aby to melo plný dramatický efekt. Pak jsem se zhluboka nadechnul a -
A zrovna ve chvíli, kdy jsem chtel promluvit, ozval se z hledište nárek. Vlastne ani ne nárek, spíš ryk.

Obecenstvo se rozchechtalo jako jeden muž. Moje "Búú" v tom randálu docista zaniklo.
Zatracená Dušená šunka, zrovna tuhle chvíli si vybere, aby se vzbudil!
Chá! Takhle mi ukrást výstup! To mi jednou v živote krute zaplatí!

Hihi! To jsem dneska Hryzounovi podelal tu jeho velikou chvíli! Bude si holt muset vtlouct do hlavy jednu vec - když se nekdo snaží odstrcit me ze stredu pozornosti, trestu neunikne!

DEN DEVATENÁCTÝ

Poslední dopoledne v Kroužku. Páni, jak mne se ulevilo, když jsem uslyšel mámu, jak ríká Šéfbodrici: "Myslím, že už po prázdninách nebudeme chodit do kroužku dvakrát týdne."
Hurá, hurá, ríkal jsem si. Konecne si uvedomila, jak tahle kasárenská disciplina bystré hlave jako já brání v rozvoji.
A pak veškeré mé nadeje rozbila na padrt, protože rekla: "Myslím, že bychom to meli zvednout na pet dní."
Cože? A kdy budu mít taky trochu cas na sebe?

DEN DVACÁTÝ

Zatím Dušenou šunku vždycky koupala v detské vanicce, ale dneska vecer ho strcila do dospelé vany dohromady se mnou. Teda nejdrív me to zcela zásadne urazilo. Tohle je muj prostor!

Dneska mela tu drzost, že me strcila do téže vany jako Hryzouna! Zuril jsem. Žádné kamarádšofty s takovými exemplári, to bych si vyprosil!

Když koupe Dušenou šunku zároven se mnou, má to prece jen jednu výhodu: musí se porádne naklonit nad vanu, aby ho udržela. To znamená, že se dostane dokonale na dosah stríkotu - a nemuže uhnout, protože si netroufne Dušenou šunku pustit z rukou!

Tahleta velká vana má proti detské vanicce prece jenom jednu výhodu: je v ní víc vody. Když kopu jak blázen, je Ona celá zlitá.

Když jsme s Dušenou šunkou cákali oba dva, vypadala Ona, jako by Ji bývala zasáhla prílivová vlna.

Když jsme to s Hryzounem pekne zrytmizovali, vypadala Ona, jako by Ji byla zasáhla prílivová vlna.

Tohle poskytuje širokou paletu nových možností, jak delat binec pri koupání. Hihi.

Mám takový dojem, že od tedka bude koupání SRANDA. Hihi.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Tak dneska zase obvyklá akce Vánoce. Dušená šunka projevovala vetší zájem o vánocní papír než o dárky. To je tak pitomý, nebo co?
A já zase nedostal ten Super Mega CD Blaster za dve ste ctyricet devet liber a devetadevadesát peníku. Je to príšerné, takhle dospívat jako deprivované díte.

Dneska Vánoce. Dostal jsem hromady dárku. Pripadalo jim k smíchu, když si hraju spíš s vánocním papírem než s vánocními dárky. No prosím, když je to baví...

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Dneska strašlivé neštestí!
Muchlácek už je ted veliký asi jako chuchvalecek z pupíku, a já ho upustil na podlahu, zrovna když uklízela, a Ona mi ho vyluxovala!
Narikal jsem a narikal, volal jsem "Muchlácet" a ukazoval na lux. Konecne Jí to došlo, lux zastavila a obsah vysypala na noviny. Prinutil jsem Ji, aby vzala do ruky každý chuchvalec prachu z luxu, až Muchlácka našla.
Podala mi ho.
Mám dojem, že znovu bych takovou ztrátu už neunesl. Musím Muchlácka ukrýt nekam do bezpecí.
Takže když máma odešla z pokoje, vymyslel jsem, jak budeme moct být s Muchláckem navždy spolu.
Spolknul jsem ho.

DEN TRICÁTÝ PRVNÍ

Joj! Tak jen se podívejte, jak jsem za poslední ctyri mesíce vyspel. Jsem pohledný, vyzrálý, inteligentní a mám k dispozici nepreberné množství vysoce rafinovaných dovedností.
Jediný mrácek na slunné obloze mého žití je Hryzoun. Tedy jiste, ucím se s tím žít. Je to odpudivé stvorení, ale je fakt, že jsou chvíle, kdy spojenými silami dokážeme k velké radosti našich rodicu nadelat mnohem vetší binec než každý na vlastní pest.
Nechci tím ani zdaleka ríct, že je to spolecenství rovnocenné. Pane na nebi, ani zdaleka! O rovnováze sil v naší rodine nemuže totiž nikdo mít sebemenší pochybnosti. Moji Rodice jsou moji oddaní otroci a ...NA POVEL TO TADY MÁM JÁ.

No, tak už jsou mi skoro tri - a jsem pohledný, vyzrálý, inteligentní a mám k dispozici nepreberné množství vysoce rafinovaných dovedností.
Jediný stín letošního roku byl príchod Dušené šunky. Je tu ješte porád, takže jsem - pravda neochotne a nerad - dospel k záveru, že mají asi opravdu v úmyslu si ho nechat. Co se dá delat, vkus holt nikdy nemeli.
Na druhé strane, jsou chvíle, kdy i Dušená šunka muže být docela k užitku. Nekdy je docela šikovné mít pomocníka, když se clovek potýká se závažným úkolem, totiž jak udelat rodicum ze života peklo.
Ale základní rovnováhu sil v naší rodine príchod Dušené šunky v nejmenším neporušil. Kdepak, vzdor veškerým zmenám, k nimž v této domácnosti behem uplynulého roku došlo, jsou rodice nadále moji oddaní otroci a... NA POVEL TO TADY MÁM JEŠTE PORÁD JÁ.

*) Prevítem snadnu a rychle - Cože, vy chcete ríct, že jste to necetli?
*) Cože! Vy chcete ríct, že jste to ješte stále necetli?
55